

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Període intermedi

Sèrie D - Número 4

Dimarts, 29 d'agost de 2006

Diputació Permanent

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 5

Í N D E X

Compareixença

del delegat del Govern de l'Estat a Catalunya perquè informi de les actuacions dutes a terme per a abordar les conseqüències de la vaga que va afectar l'aeroport de Barcelona el 28 de juliol de 2006 (tram. 357-00351/07) (p. 3)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 5

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels membres de la Mesa de la Diputació Permanent Sr. Higiní Clotas i Cierco, vicepresident primer; Sr. Ramon Camp i Batalla, vicepresident segon; Sr. Joan Boada i Masoliver, secretari primer, i Sra. Anna Miranda i Torres, secretària segona. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat major.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Corominas i Díaz, Sra. de Gispert i Català, Sr. Espadaler i Parcerisas, Sr. Mas i Gavarró, Sr. Orriols i Sendra i Sr. Puig i Godes, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Carretero Romay, Sra. De Madre Ortega, Sr. Ferran i Serafini, Sr. Pérez i Segura, Sr. Pérez Ibáñez i Sra. Valls i Llobet, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Carod-Rovira, Sr. Estradé i Palau i Sr. Ridaó i Martín, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. Luna i Vivas, Sr. Piqué i Camps i Sr. Vendrell i Bayona, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya.

Assisteix a aquesta sessió el delegat del Govern de l'Estat a Catalunya, Sr. Joan Rangel i Tarrés.

També són presents en aquesta sessió els diputats i les diputades Sra. Gil i Miró, Sr. Macias i Arau, Sr. Pont i Sans, Sr. Pujol i Ferrusola, Sr. Recoder i Miralles, Sra. Renom i Vallbona, Sra. Ribera i Garijo, Sr. Rull i Andreu i Sr. Turull i Negre, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Baig i Torras, Sr. Fernández Martínez i Sra. Rodríguez Cara, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sra. García i Rodríguez, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya, i Sra. Camats i Luis, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Compareixença del delegat del Govern de l'Estat a Catalunya davant la Diputació Permanent perquè informi de les actuacions dutes a terme per a abordar les conseqüències de la vaga que va afectar l'aeroport de Barcelona el 28 de juliol de 2006 (tram. 357-00351/07). Diputació Permanent. Compareixença.

El president

Comença la sessió.

———— **Compareixença del delegat del Govern de l'Estat a Catalunya perquè informi de les actuacions dutes a terme per a abordar les conseqüències de la vaga que va afectar l'aeroport de Barcelona el 28 de juliol de 2006** (tram. 357-00351/07)

Amb un primer i únic punt de l'ordre del dia, que és la compareixença del delegat del Govern de l'Estat a Catalunya davant la Diputació Permanent perquè informi de les actuacions dutes a terme per abordar les conseqüències de la vaga que va afectar l'aeroport de Barcelona el 28 de juliol del 2006.

Té la paraula l'excel·lentíssim senyor Joan Rangel.

El delegat del Govern de l'Estat a Catalunya (Sr. Joan Rangel i Tarrés)

Moltes gràcies, senyor president. Voldria començar per dir que és per mi un gran motiu de satisfacció comparèixer davant del Parlament de Catalunya, un cop entrat en vigor el nou Estatut i en virtut del que es disposa en el seu article 59, per poder-los informar amb relació a les incidències ocorregudes a l'aeroport del Prat el dia 28 del passat mes de juliol i de les actuacions que durant aquell dia i els immediatament posteriors va desenvolupar la Delegació del Govern a Catalunya, així com les forces i cossos de seguretat de l'Estat, amb la finalitat de donar una resposta adequada a la situació de crisi generada en l'esmentat aeroport.

Com coneixen molt bé, amb relació als fets que ens ocupen, ja es va produir la compareixença del ministre de l'Interior davant la Diputació Permanent del Congrés dels Diputats, el passat dia 10 d'agost, per donar compte de forma exhaustiva de totes les actuacions portades a terme tant per la Delegació del Govern com per les forces i cossos de seguretat de l'Estat.

Com ho fa ver el titular d'Interior, també vull lamentar els perjudicis causats a molts milers de ciutadans i ciutadanes i valorar el seu exemplar comportament. En aquella compareixença el ministre deixava establert des del principi que el Govern va considerar que les actuacions de la Guàrdia Civil, del Cos Nacional de Policia, així com del delegat del Govern a Catalunya, en contacte amb els responsables dels ministeris d'Interior i de Fomento, van ser prudentes, oportunes i proporcionades; en definitiva, que van ser les adequades en funció de la situació generada i de l'objectiu a assolir, que no era altre que aconseguir la normalitat i plena operativitat de l'aeroport al més aviat possible, tot garantint la seguretat de persones i béns.

Aquest objectiu es va assolir a les poques hores d'iniciat el conflicte, ja que des de primera hora del matí del dia 29 l'aeroport del Prat ha funcionat a ple rendiment fins a la data.

Dividiré la meua intervenció en dues parts. En primer lloc, faré un relat succint dels fets més importants esdevinguts durant els dies 28 i 29 de juliol, així com els posteriors fins al 3 d'agost, i, finalment, donant per closa la meua compareixença a títol informatiu, en primera instància, explicaré els criteris que van inspirar la intervenció de la Delegació del Govern i la de les forces i cossos de seguretat de l'Estat.

Els esdeveniments que es van produir el passat 28 de juliol tenen un origen conegut sobre el qual ja es va estendre la ministra de Fomento en la seva compareixença davant el Congrés dels Diputats. No és altre que un conflicte laboral greu entre una companyia privada, Iberia, i els seus treballadors de *handling* a l'aeroport de Barcelona.

Aquest conflicte va esclatar en una aturada il·legal no prevista, i vull destacar aquest aspecte, el matí del dia 28, la qual va col·lapsar l'operativitat de l'aeroport del Prat per si mateixa, i a la qual es va afegir posteriorment l'ocupació de les pistes per part dels treballadors amb material i eines que tenen sota la seva custòdia i

utilitzen habitualment per desenvolupar el seu treball. La imprevisió que les coses anessin d'aquella manera l'han confirmat les declaracions dels mateixos líders sindicals que han dit textualment que el conflicte se'ls en va anar de les mans. En conseqüència, ni la policia ni la Guàrdia Civil tenien notícia que es podessin produir els fets que estem analitzant, ja que les autoritats aeroportuàries tampoc van manifestar cap inquietud especial en aquest sentit durant els dies anteriors al divendres 28 de juliol.

Passem als fets. Tal com informa la Comandància de la Guàrdia Civil de Barcelona a les 5.30 hores del dia 28 de juliol el col·lectiu de treballadors de *handling* d'Iberia inicia el seu torn de matí amb la incorporació al treball d'uns 250 treballadors. Una hora més tard, a les 6.30, comença el servei de matí de la unitat aeroportuària de la Guàrdia Civil amb un increment del 28 per cent dels seus efectius per fer front a l'operació sortida. A les 7.30 s'observa que la situació en l'operativitat de l'aeroport no era normal; les cintes de facturació on van les maletes comencen a bloquejar-se a causa de la gran acumulació que s'estava produint perquè ningú les recollia ni les portava als avions.

D'altra banda, les escales per al desembarcament de passatgers començaven a no arribar als avions que aterraven. D'altres companyies començaven a manifestar la seva por a treballar. Els treballadors d'Iberia, que anaven conduint tota classe de vehicles per realitzar les seves funcions feien el seu treball, però de forma puntual abandonaven alguns d'aquests vehicles sense claus o bé trencant-les. Aquesta situació anava provocant el tall de les vies de servei situades sota les terminals i obstaculitzava l'accés a la plataforma on estan estacionats els avions i no afectava encara ni les pistes de rodament ni aterratge i enlairament.

A les vuit del matí l'executiu de servei de l'aeroport constata que la situació es complicava, atès que hi havia pocs vols de sortida i els d'arribada estaven a punt de cancel·lar-se, no es recollien els equipatges de les aeronaus ni es desembarcaven els passatgers d'alguns d'aquestes.

A les 8.40 hores treballadors d'Iberia, en un nombre aproximat de 450, van començar a concentrar-se a peu i amb vehicles per la via de servei situada a sota de les terminals caminant, fent alguns crits, però tot això de forma pacífica.

Entorn d'aquesta mateixa hora la Guàrdia Civil que presta el seu servei a l'aeroport es va veure obligada a dur a terme certes comeses que en aquells moments es consideraven prioritàries i urgents a causa del fet que es rebien trucades del centre de coordinació d'emergències de l'aeroport i del cap de seguretat d'aquest que indicaven que havien arribat fins a un total de dotze aeronaus i que estaven aparcades en plataformes sense que els passatgers en poguessin baixar. Va ser la Guàrdia Civil qui va permetre que els passatgers abandonessin les aeronaus i arribessin, en molts casos, caminant fins a les terminals de l'aeroport.

A les nou del matí comença l'assemblea informativa convocada pels sindicats majoritaris –Comissions Obres i Unió General de Treballadors– a què assisteixen

uns 450 treballadors, aproximadament dos-cents més dels que havien començat a treballar a les 5.30, com he comentat anteriorment.

A les 9.30 hores l'executiu de servei constata que l'aeroport està pràcticament inoperatiu ja que els treballadors de *handling* d'Iberia havien col·locat els autobusos de trasllat de passatgers en llocs estratègics perquè les aeronaus tinguessin problemes a l'hora de rodar per les pistes; el conflicte no afectava encara les pistes d'ateratge i enlairament. A la zona pública ja no es podia procedir a la facturació d'equipatges i lliurament de targetes d'embarcament.

A les 10 hores l'executiu de servei constata que la torre de control s'ha posat en contacte amb el centre de navegació aèria de Gavà perquè tots els vols que tinguin com a destinació l'aeroport del Prat siguin desviats. Els vols de sortida ja havien quedat, en aquest moment, paralyzats.

A les 10.15 hores acaba l'assemblea convocada pels sindicats, i els treballadors que es troben en les vies de servei comencen a accedir a la plataforma ocupant les vies de rodament. El cap de la unitat aeroportuària de la Guàrdia Civil es trasllada a la pista de rodament amb la intenció de dialogar i convèncer els concentrats en aquell lloc perquè deixin la seva actitud, sense aconseguir-ho. Quan uns quaranta treballadors observen que un avió va a realitzar una maniobra a la tercera pista de l'aeroport es produeix un desplaçament cap a aquesta, s'ocupa al mateix temps la segona i queda la primera bloquejada pels vehicles que havien estat creuats, als quals m'he referit anteriorment.

És també un cop finalitzada l'assemblea, i a la vista del caire que prenen les coses, quan el director de l'aeroport es posa en contacte amb el delegat del Govern i li comunica la situació que s'havia generat de forma no previsible. Fruit d'aquesta comunicació, per part del delegat que els parla, es prenen les següents decisions.

En primer lloc, ordenar al coronel cap de la Comandància de la Guàrdia Civil de Barcelona que disposi de la força necessària i es desallotgin les pistes dels seus ocupants i que es continuï amb l'auxili als passatgers atrapats a les aeronaus que no han pogut desembarcar.

En segon lloc, indicar al cap superior de policia de Catalunya que es reforci la presència policial del Cos Nacional de Policia a les terminals de l'aeroport amb la finalitat d'evitar situacions de risc per a la seguretat dels passatgers.

A continuació també s'ordena al responsable de protecció civil de la Delegació del Govern que mobilitzi els recursos al seu abast i sol·liciti la col·laboració institucional necessària per tal de procedir al repartiment d'aigua i entrepans als passatgers de les terminals així com a la seva assistència mèdica i d'urgències si són necessàries.

Un cop fetes les primeres gestions, el comandament de la Guàrdia Civil m'informa que la situació creada és específica i especial i em desaconsella la intervenció policial precipitada en funció dels riscos que ell ha analitzat.

Em poso en contacte amb el president d'AENA, que comparteix aquesta valoració de la Guàrdia Civil, desaconsella la intervenció policial pels riscos que ha analitzat i m'informa que té contactes amb Iberia per tal que es produeixi una reunió urgent entre les parts en conflicte.

Al llarg del matí, aquesta mateixa valoració és compartida amb els responsables del Ministeri de Fomento, així com amb la Secretaria d'Estat de Seguretat i el ministre de l'Interior, que avalen la decisió presa. Això ja ho va manifestar el ministre en la seva compareixença.

A partir d'aquestes dades, la Guàrdia Civil té instruccions d'intervenir en el moment en què, segons el seu criteri professional, es donin les condicions oportunes, i es comencen les pressions a les parts en conflicte perquè es reunixin i acabi el bloqueig de l'aeroport.

Cap a les 11 hores comencen els problemes d'ordre públic a la terminal de passatgers, quan aquells que estaven pendents de volar intenten agredir els empleats d'Iberia que encara romanien pels voltants. El Cos Nacional de Policia, en funció de les instruccions rebudes, ho impedeix.

A les 13 hores es formulen les primeres denúncies de passatgers per detenció il·legal i es tramiten quatre denúncies i les corresponents diligències, que es remeten a l'autoritat judicial.

A la mateixa hora, i fruit de les pressions rebudes, es produeix la primera reunió entre els representants locals d'Iberia i els treballadors, en què sorprenentment sembla que els darrers s'assabentin per primera vegada dels drets de subrogació contemplats en el conveni del sector. La reunió acaba amb un principi d'acord, però finalment no es considera prou rellevant la representació empresarial per part dels treballadors i es continua el conflicte.

Sobre les 15 hores, la direcció de l'aeroport permet la incorporació d'una part del torn de treballadors de *handling* d'Iberia, perfectament identificats, en uns moments en què els representants d'Iberia i els treballadors tornen a negociar la reincorporació al treball. Però un cop més mantenen la seva posició inicial.

A les 17 hores, un grup de passatgers intenta accedir a la plataforma per les portes d'embarcament amb la finalitat d'increpar i, se suposa, que agredir els treballadors que es trobaven ocupant-les. La Guàrdia Civil intervé i evita l'enfrontament. Bona part dels treballadors deposa la seva actitud i comença a retirar-se de les pistes.

A les 17.30 hores es produeix l'actuació de la Guàrdia Civil. Aquesta actuació va ser ordenada pel coronel en cap de la Comandància. Es va assolir el desallotjament de les pistes de la totalitat dels manifestants i es va procedir a practicar nou detencions. Els detinguts, als quals s'imputa delictes de desordres públics, danys i resistència a l'autoritat, passen a disposició de l'autoritat judicial. Tots ells eren treballadors d'Iberia.

A partir d'aquest moment comencen els treballs per part del personal d'AENA encaminats a posar en servei una de les tres pistes d'aterratge i enlairament, així

com a fer operatives les pistes de rodament i els seus accessos.

A les 21.30 hores comencen les primeres operacions d'Aerolíneas Argentinas, Spanair i Air Europa.

Des del vespre, per part del delegat del Govern que els parla i el director de l'aeroport, es supervisen personalment els treballs de neteja de les pistes. Més tard s'incorporen la ministra de Fomento, el secretari general de Transports del mateix ministeri, el president d'AENA i el seu director general d'Aeroports.

Fins aproximadament les dues de la matinada del dissabte 29 es van fent gestions amb les parts en conflicte per garantir que a primera hora del matí s'incorporaran els treballadors als seus llocs de treball, l'aeroport recuperarà la seva plena operativitat i es produirà un encontre entre la més alta representació de la companyia Iberia i la dels seus treballadors en conflicte durant el matí del dia 29.

A les 6.30 hores del dia 29, el director de l'aeroport em confirma que s'ha iniciat amb normalitat les activitats, i els comandaments de la Guàrdia Civil i el Cos Nacional de Policia em diuen que s'han establert els dispositius necessaris per tal de mantenir l'ordre i la seguretat. Els esmentats dispositius es van mantenir operatius fins al dia 3 d'agost, un cop assolit l'acord entre Iberia i els seus treballadors.

També cal ressenyar unes altres intervencions policials, concretament, del Cos Nacional de Policia, que van tenir lloc sobre la mitjanit del dia 29, a les 0.05 hores del dia 29, i posteriorment entre les 7 i les 9 hores del matí del mateix dia, ja que unes setanta persones van procedir a tallar el trànsit de l'aeroport a l'altura de la Terminal A. Aquest incident estava relacionat amb un vol cancel·lat de la companyia Air Madrid des de Barcelona a Buenos Aires. De fet, no era la primera vegada, sembla, que aquesta companyia deixava en una situació semblant als seus passatgers. Amb col·laboració del cònsol argentí a Barcelona, finalment es va poder anar trobant una solució perquè aquestes persones es poguessin anar desplaçant, molts d'ells via Madrid, fins a l'Argentina.

Fins aquí el relat de fet concrets i de les actuacions que es van portar a terme. Abans d'entrar a descriure els criteris pels quals es va guiar l'actuació de la Delegació del Govern i de les forces i cossos de seguretat de l'Estat, voldria deixar clar quins eren els elements que condicionaven plenament l'assoliment de l'objectiu que he formulat a l'inici de la meua intervenció i que recordaré: aconseguir la normalitat i plena operativitat de l'aeroport al més aviat possible, tot garantint la seguretat de persones i béns.

En primer lloc, els riscos que es podien generar per a la seguretat de les persones i els béns com a conseqüència d'una intervenció precipitada de les unitats policials en un aeroport ple de gom a gom de viatgers i d'aeronaus.

Tal com va dir el ministre de l'Interior, les pistes ocupades d'un aeroport no són una autopista. Hi ha perill, material sensible, material inflamable. I això, els que les van ocupar amb maquinària, ho sabien molt bé. Els

riscos per a la seguretat eren evidents. No es podia generar una batalla campal de conseqüències difícils de predir.

També calia impedir que els treballadors desallotjats de les pistes poguessin acabar refugiant-se a l'interior de l'aeroport, en el qual sens dubte s'haurien pogut acabar produint greus aldarulls, atès que a les terminals, com he comentat, hi havia milers de persones indignades amb l'actitud dels treballadors d'Iberia. Com s'ha descrit en algun moment, ja es va intentar agredir a alguns que hi van romandre.

En segon lloc, com a element clau a tenir molt present, calia respondre a una pregunta. Jo crec que és una pregunta molt important per entendre per què es va actuar com es va actuar. És aquesta: eren o no imprescindibles per a la recuperació de la normalitat en el ple funcionament de l'aeroport les mateixes persones que l'estaven bloquejant? Doncs, la resposta era, i és, rotundament sí.

Calia que els mateixos treballadors tornessin a la feina. Aquest fet establia una premissa indefugible: l'actuació portada a terme havia de ser necessàriament prudent, proporcionada i oportuna. Eren imprescindibles perquè, tal com ens va indicar AENA, l'alternativa que el segon operador, Eurohandling, es fes càrrec de tota la gestió era inviable. I, per tant, l'aeroport hauria quedat, en la pràctica, bloquejat. A més del volum de feina a gestionar, l'equipament de *handling* –tractors, *pushback*, escales, etcètera–, és especialitzat i diferent entre les diverses empreses. L'especialització necessària dels empleats per manipular l'esmentat equipament i el fet de fer-ho al costat de les aeronaus, requereix formació, i aquesta porta temps. Per tant, atès el pes d'Iberia en el *handling* del Prat, la seva tasca era insubstituïble en el curt termini.

En definitiva, el que ens jugàvem, si no tornaven a la feina els treballadors d'Iberia, era perjudicar durant els propers sis dies... –i em permeten que digui aquests sis dies, perquè justament són els que es van aconseguir de treva, si em permeten l'expressió, entre el 29 de juliol fins a la signatura del preacord del 3 d'agost–, era, com deia, perjudicar 619.781 persones més de les que es va perjudicar el dia 28 i paralytizar 471.033 maletes més de les que es van paralytizar el dia 28. Són xifres espectaculars i que calia tenir molt presents. Això és el que ens estàvem jugant, i amb l'actuació portada a terme, vam evitar-ho.

Passo a exposar els criteris pels quals es va guiar l'actuació de la Delegació del Govern i la de les forces i cossos de seguretat de l'Estat.

El primer d'ells és lògicament el criteri competencial. En efecte, a la Guàrdia Civil li correspon el manteniment de l'ordre públic a la zona interior de l'aeroport, a l'anomenada zona AIDA, i li correspon igualment el control dels efectes i equipatges que s'introdueixen a les aeronaus, així com el dels equipatges d'arribada. Al Cos Nacional de Policia, al seu torn, li correspon el manteniment de l'ordre públic en les terminals, així com el control de passaports de sortides i entrades al nostre país.

Aquesta distribució funcional justifica que el pes de les actuacions policials per a retornar l'operativitat de l'aeroport correspongués a la Guàrdia Civil mentre que el Cos Nacional de Policia s'ocupés d'evitar situacions de risc per a l'ordre públic en les terminals, així com a atendre les necessitats dels passatgers que s'hi trobaven.

El segon criteri, al qual ja he fet referència abans, va ser el de l'oportunitat. Voldria recordar aquí que les forces i cossos de seguretat de l'Estat estan instruïdes per actuar d'acord amb criteris professionals, després d'haver fet la pertinent anàlisi de la situació. Ho estableix, com saben bé, la norma per la qual es regeixen. La finalitat d'aquesta labor inicial d'anàlisi no és altra que la de procurar resoldre el conflicte en la forma i en el moment en els quals l'actuació es pugui dur a terme amb el menor ús de la violència possible i assegurant que de la pròpia intervenció no es poden originar conflictes, danys o lesions a drets majors dels que es tracta d'evitar.

Justament, és el que va fer el comandament de la Guàrdia Civil per tal de garantir el màxim de seguretat dels béns i les persones que durant el dia 28 estaven a l'aeroport del Prat, així com aconseguir que aquest recuperés la normalitat al més aviat possible; aconseguir que l'aeroport tornés a funcionar, garantint tot el temps la seguretat de les persones i els béns.

La condició suficient era que els treballadors tornessin a treballar, com efectivament varen fer a partir de primera hora del dia 29 de juliol. És a dir, s'havia de netejar les pistes, sens dubte, però era necessari fer-ho de forma que no s'impedís o dificultés l'autèntica solució del conflicte. La solució passava, com he repetit, perquè la vaga il·legal finalitzés. Calia buidar les pistes, sí, però calia fer-ho garantint, a més, el màxim de seguretat dels béns i de les persones.

En suma: el moment per procedir al desallotjament de la pista no podia ser quan en ella es trobaven moltes persones irades i excitades; calia esperar el temps necessari per procedir a una intervenció policial encaminada a resoldre els problemes i no a generar-ne de més grans. Així es va fer, doncs, a les 17.30 hores, quan el nombre de treballadors era menor i els riscos del desallotjament eren mínims.

Per tant, es va desallotjar la pista sense incidents apreciables i en el moment en què professionalment es va considerar que es van donar els requisits; es va aconseguir detenir els més exaltats d'entre els treballadors i amb això va començar a recuperar-se la normalitat a l'aeroport.

La majoria de treballadors, conscients de les conseqüències de les seves accions, i fruit de les gestions fetes en tot moment, van entendre que calia tornar al treball. I així ho van fer efectivament. Va ser, a judici del Govern, tal com va expressar el ministre, una intervenció congruent, proporcionada i oportuna. En definitiva, va ser una decisió professional ajustada perfectament a les normes que regeixen el comportament policial.

El tercer criteri utilitzat és el de la coordinació. Durant tot el temps que va durar el conflicte es van mantenir la

coordinació necessària entre les forces i cossos de seguretat de l'Estat, les autoritats de l'aeroport, la Delegació del Govern, els responsables dels ministeris d'Interior i Foment i AENA, entre l'Administració de l'Estat i la de la Generalitat.

En resum, delimitació funcional, oportunitat i coordinació; tres criteris per justificar el que entenc que va ser, com ja he dit, una actuació correcta per part de les forces de seguretat i els seus comandaments.

Voldria acabar amb unes breus reflexions. Durant les darreres setmanes he tornat a analitzar els fets i les decisions preses; he escoltat o llegit el que s'ha dit sobre aquestes i les crítiques que s'han formulat. Convindran amb mi que fer l'anàlisi del conflicte des de fora i amb una mica de perspectiva és més còmode que no pas fer-ho enmig de la tensió del mateix conflicte. Cal afinar molt a fer el que cal en cada moment, en aquells instants. Doncs, els asseguro que he arribat a la conclusió –i els ho dic amb tota modèstia– que la intervenció policial, en els termes en què es va fer, va contribuir decisivament a la solució adequada del conflicte. Si més no, a diferència del que ha pogut ocórrer en altres ocasions, no en va dificultar la solució, que era de caràcter laboral i no policial. En aquest punt vull fer un reconeixement a la professionalitat dels membres de les forces i cossos de seguretat de l'Estat.

Alguns han criticat que no s'actués policialment abans del moment en el qual es va fer. Qualsevol posició és legítima, ho reconec, però crec sincerament que hauria estat un greu error. No es pot apagar un incendi llençant-hi benzina. L'objectiu principal, com ens vam fixar –ho he repetit al llarg de la meua intervenció–, era restablir la normalitat a l'aeroport. Això, com es va poder comprovar, es va aconseguir a les poques hores. Vam evitar que el conflicte se'n n'anés de les mans sense cap mena de control. Estic convençut que una intervenció precipitada hauria complicat la situació. I a hores d'ara s'aixecarien moltes, moltíssimes veus demanant responsabilitats pels greus perjudicis causats, tant als ciutadans com al país. No es pot jugar ni amb la seguretat de les persones ni amb la possibilitat que prop de 620.000 ciutadans més en poguessin sortir perjudicats.

També s'ha intentat plantejar una pretesa contradicció entre la conselleria d'Interior i la Delegació del Govern sobre si es van oferir o no mossos d'esquadra. Mirin, no existeix tal contradicció. I no existeix, entre altres coses, perquè no es pot voler reduir només a l'àmbit policial l'oferiment de suport d'un departament com el d'Interior, que té àmplies competències en altres camps, com el de la protecció civil i les emergències. Com he explicat, en aquells moments la hipòtesi en què ens movíem no era la de la intervenció policial a tota costa, sinó la solució urgent del conflicte laboral per tornar a la normalitat. En canvi, era evident que també teníem altres temes oberts en què estàvem treballant, i la col·laboració d'altres administracions era molt important tenir-la oberta, com l'assistència a les persones que en aquell moment estaven patint el bloqueig de l'aeroport de Barcelona.

I acabo. Com he dit a l'inici de la meua intervenció, voldria agrair novament a tots els ciutadans i ciutada-

nes que van resultar perjudicats per aquells lamentables fets el seu exemplar comportament. També vull donar les gràcies a les moltes persones i institucions que ens van ajudar, sense les quals segurament tot plegat hauria estat molt més difícil.

Això és del que els volia informar, senyores i senyors diputats.

El president

Doncs, moltes gràcies, senyor Rangel.

Suspenem la sessió durant quinze minuts.

La sessió se suspèn a dos quarts d'onze del matí i sis minuts i es reprèn a tres quarts d'onze i dotze minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

La qual prossegueix amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre d'intervenció serà de menor a major.

Té la paraula, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Benvingut, senyor Rangel. Ha de tenir en compte que feia molt de temps que l'esperàvem, tot i que vostè està satisfet de poder venir, però li ha costat arribar a aquesta satisfacció. Jo sé que no és per vostè, personalment, sinó per la institució; o sigui, el caràcter centralista del Govern del PSOE es manifesta, i també del Govern del PP, en el fet que vostès sistemàticament tenen com a norma no comparèixer als parlaments que vostès en deuen dir «autonòmics», no?

I això és gravíssim –és gravíssim–, perquè a última hora vostès també són administradors dels ciutadans del nostre país, de Catalunya, i com a tal vostès tenen l'obligació de comparèixer quan el Parlament, que és on està dipositada la sobirania d'aquest país, doncs, els ho demana. Tenir el criteri, com vostè diu avui en una entrevista, que no hi van, als parlaments, em sembla que és un criteri molt centralista, molt negatiu i molt lluny d'aquest servei als ciutadans que ha de tenir qualsevol administració.

Però sort que hem reformat l'Estatut. I aquest Estatut, per algunes forces polítiques tan criticat..., espero, doncs, que avui sàpiguen reconèixer que almenys aquest article –ja sé que només és un article; hi han moltes altres coses positives en aquest Estatut–, l'ha obligat a vostè a venir –l'ha obligat a venir. Vostè no volia venir, vostè com a institució. Em permet..., com a senyor Rangel, segur que tenia moltes ganes de poder parlar amb nosaltres i explicar el que ha explicat, no? Però a vostè com a institució, el seu partit i el seu Govern central li ho impediem, no?

Bé, gràcies a l'Estatut vostè pot ser aquí i a partir d'ara tots els delegats podran ser-hi. Si vostè continua sent

delegat em temo que haurà de venir més d'una vegada –dependrà, doncs, del fet que hi sigui. Però els delegats del Govern central hauran de comparèixer al Parlament de Catalunya gràcies al nou Estatut. I aquest jo crec que és un element positiu, no?

Aquesta és la primera conclusió o qüestió que els volia plantejar. La segona qüestió és... Vostè deia, fa un relat dels fets molt professional, no fa cap valoració. Espero que en les respostes que ens donin a les preguntes que els fem puguem entrar ja en qüestions de valoració, que estic convençut que vostè les contestarà. Vostè ha dit que era un conflicte laboral entre Iberia i els treballadors, no?, a la primera conclusió.

Però això dóna una pregunta: per què esclata el conflicte?, quina és la causa del conflicte? Perquè sí que podríem mirar el relat o el que ha passat, etcètera, i també podríem dir: «Això es podria haver fet d'aquesta manera, això de l'altra», «Jo ho hagués fet abans...» Alguns volien fer intervenir l'exèrcit; el senyor Puig volia fer intervenir l'exèrcit.

Però aquí podria haver-hi valoracions diferents, no? Però, en tot cas, per què esclata el conflicte? Qui n'és el responsable, que esclati el conflicte? El més immediat són els treballadors. No fan cap vaga, no fan ni vaga, només fan una ocupació de les pistes, que és un fet greu i que ja ha estat explicat. Però per què ho fan?, que és el que ho provoca tot. És per la irresponsabilitat d'AENA, per la irresponsabilitat del Govern central, que vostè representa aquí a Catalunya. Aquest és el problema que hem d'analitzar, perquè, si no, no ens en sortirem, entrarem en alguna casuística, que pot tenir un valor professional l'actuació de la policia, o no, però aquí és una qüestió que hauríem d'anar..., per què esclata el conflicte, no?

El conflicte..., que se sap que AENA està fent, doncs, la concessió dels nous serveis de terra i que no els dóna al Prat. Hi ha reunions d'AENA amb els responsables, amb els sindicats, hi ha reunions prèvies, i no tenen cap previsió. Vostè en algun moment determinat diu: «Home, hi hauria d'haver alguna previsió.» És que no n'hi havia cap. Pot ser tan irresponsable AENA, com a gestor de l'aeroport del Prat i de la resta d'aeroports, per desgràcia nostra i de la resta d'aeroports, doncs, que no sàpiga que aquesta no-concessió dels serveis de terra al Prat provocarà una reacció immediata dels treballadors, més de dos mil treballadors que hauran d'estar tots subrogats?

I l'altra pregunta és: per què AENA no dóna els serveis de terra a Iberia a l'aeroport del Prat i sí a la resta d'aeroports importants de l'Estat espanyol, amb la mateixa oferta o pitjor oferta econòmica? Per què se centra en el Prat, AENA? Això no és ser irresponsable? Això no és ser poc previsor davant d'una situació..., que si el president d'AENA o els responsables no veuen que això provocarà una reacció laboral evidentment previsible, doncs, és que són una colla d'irresponsables. I jo voldria pensar que no ho són; em consta que no ho són. En tot cas, amb aquesta acció i actitud sí que ho són. I vostè, com a delegat del Govern central, també n'és responsable d'aquesta situació.

Escolti, les ofertes de les empreses a què els han donat ara –Newco, Globalia i Flightcare– són quasi temeràries. Vostè ha dit una qüestió que m'he apuntat perquè m'ha agradat, no?, diu: «Quan hi havia la possibilitat que l'empresa Eurohandling fes els serveis que haurien de fer els treballadors de terra, no es podria fer, primer, perquè no serien prou i, a més a més, requereix una formació i especialització.» Sap quants treballadors té una d'aquestes tres empreses que he dit jo que ara té els serveis de terra? Vint –vint. I els hi han donat. AENA, el seu Govern, ha donat els serveis de terra a una d'aquestes empreses que no té més de vint treballadors. I, evidentment, ja m'explicaran com aconseguiran aquesta formació, aquesta especialització. Bé, amb una subrogació. S'imagina que tot el personal d'Iberia, de serveis de terra del Prat, haurà d'estar subrogat? Vostè no pensa que això pot provocar una inquietud molt gran en els treballadors? Vostè no creu que AENA hauria de ser molt responsable davant d'aquesta actuació i actuar amb prevenció abans que esclati el conflicte, el conflicte greu que va provocar la situació?

És clar, aquesta és una qüestió que ens estranya molt, doncs, excepte que no hi hagi un enfrontament –és possible– entre AENA i Iberia, que és possible, i que el camp de batalla sigui l'aeroport del Prat, per desgràcia nostra, per desgràcia dels usuaris i per desgràcia del país. Cosa que, evidentment, si fos així, seria una greu irresponsabilitat per part del Govern central, del Govern del PSOE, que això es tirés endavant.

Ho dic perquè tot aquest procés ni a Barajas, ni a Palma, ni..., tot això no es dóna, sinó que tots aquests serveis de terra els torna a tenir Iberia, ho repeteixo, amb unes ofertes econòmiques molt més baixes, fins i tot que les del Prat, molt més dolentes.

Però s'imagina que AENA no hagués donat els serveis de terra a Barajas a Iberia? Potser aquí sí que varen ser responsables, AENA, veient que allò podria ser un conflicte social important. En canvi, si passa al Prat, potser no tenen prou capacitat per veure quina seria la reacció, no? És possible, però en tot cas aquesta és la raó dels fets i és el que no ha de succeir més, i és pel que nosaltres demanem responsabilitats, i per això vàrem demanar responsabilitats al Govern central i, en concret, a la ministra de Foment, que n'és la responsable, i al president d'AENA, i, evidentment, doncs, a vostè, que n'és el responsable, d'aquest Govern, aquí a Catalunya.

El que ens preocupa és que això no torni a succeir. Senyor Rangel, una primera pregunta. Vostè creu que la situació de la concessió dels serveis de terra a tres altres empreses aquí, a l'aeroport del Prat, serà suficient per acabar el conflicte? Això no és generar un nou conflicte laboral?..., que pot tenir unes dimensions diferents, evidentment, eh?, no han de ser, és clar, aquestes, que jo ja he rebutjat de bell antuvi, no? Pot ser així? Què passarà, per exemple, amb els serveis de Click Air, els serveis de terra de la nova empresa d'Iberia, Click Air, que en teoria no els pot donar la mateixa empresa, però no sé si Iberia potser aprofitarà aquest conflicte tan important per obtenir beneficis, com ja va obtenir en l'origen del conflicte, no?

Aquesta és la primera pregunta. La segona pregunta ja és més de futur –de futur. Els relats ja els ha fet vostè; jo ja he dit qui n'era el responsable, i ho he analitzat. Però anem a parlar del futur.

Els usuaris, primer. Quines són les actuacions que pensa portar a terme el Govern central, AENA en aquest cas, per fer front a les indemnitzacions, que segur que ho haurà de fer, davant les qüestions negatives que ha provocat a gran quantitat, a milers d'usuaris, no? Vostè no creu que AENA hauria de començar a fer alguna actuació..., ara anava a dir «higiènica», i no sé si serà important, si serà bo dir-ho.

Però els que hem utilitzat l'aeroport del Prat aquestes vacances, hem tingut encara la possibilitat, doncs, també de fer una mica de vacances, hem vist una gran quantitat d'equipatges a les cintes de transport de la British, de no sé qui, però centenars de maletes, allà, eh?, que si jo m'equivoco, com aquell qui diu, qualsevol usuari podria agafar alguna altra maleta sense cap problema.

Això, no creu que fa un espectacle bastant negatiu per a l'aeroport, per al país, per a AENA, ja no sé per a qui? Però, hi ha alguna possibilitat que aquestes maletes tornin als seus propietaris? O, com a mínim, podrien fer una operació de traslladar aquestes maletes a un edifici, tot ben qualificat, tot ben etiquetat, eh?, perquè llavors els ben puguin tornar, i no deixar-ho allà que dóna una sensació de deixadesa típica d'AENA, perquè és qui gestiona l'aeroport.

El que m'interessa és: què pensen fer davant aquests equipatges, quan els pensen tornar i sobretot quines actuacions per a les indemnitzacions davant els usuaris que han vist perjudicat, greument perjudicat, evidentment, el seu dret a la mobilitat, a les vacances, etcètera.

Jo crec que aquest és un element importantíssim que espero que vostè em digui concretament quines són les actuacions, com a responsable aquí del Govern central, que s'ha de fer.

I l'altra qüestió. Vostè pensa que seria bo poder traspassar l'aeroport del Prat i els aeroports de Girona, Reus i Sabadell, doncs, a la Generalitat de Catalunya? Vostè està amb capacitat avui de dir-nos, per exemple, un calendari de quan es farà. Alguns dèiem que seria necessari al més aviat possible; algun altre membre del Govern ha dit que això fins després de l'1 de novembre ni pensar-hi.

Bé, en tot cas, l'Estatut permet, doncs, que hi hagi aquest procés de negociació. Vostè seria capaç de donar-nos un calendari perquè això pugui ser al més aviat possible, o sigui, tenir el traspàs de la gestió de l'aeroport del Prat, amb la participació del Govern central, evidentment, i amb la participació, si creiem convenient, d'algun ens privat, que no vol dir privatització de l'aeroport, sinó d'algun dels serveis, i alhora també el traspàs ja directe de la gestió dels aeroports de Girona, Reus i Sabadell, que a vegades en algunes, diguéssim, actuacions d'algunes forces polítiques es deixen sempre els de Girona, Reus i Sabadell, que són elements clau del sistema aeroportuari català?

Nosaltres tenim ganes de saber..., el responsable, el delegat del Govern central aquí a Catalunya, que ens digui si té algun calendari de traspàs, quins són els criteris que té el Govern central davant d'aquest traspàs i quines són les actuacions que pensa portar a terme davant d'aquest traspàs, que, evidentment, ja han declarat molts d'ells, del Govern central..., que han dit que sí, que ja estaven convençuts. Però voldria saber totes aquestes qüestions, perquè per nosaltres és molt i molt important.

En definitiva, senyor Rangel, i acabo ja la meua intervenció, a mi em sembla que amb tot el que hem explicat durant les dues altres intervencions que hi ha hagut en aquest Parlament sobre els fets de l'aeroport del Prat es demostra que hi ha un responsable..., hi ha dos responsables, AENA i Iberia, greus responsables, sobretot AENA, i en aquest cas, el Govern central, en aquest cas, el PSOE, doncs, per no fer les actuacions, diguéssim, necessàries per tal que aquest conflicte laboral que ha esclatat, doncs, no hagués esclatat.

I per la qual cosa nosaltres creiem que hauria d'haver-hi hagut un gest de cara a la ciutadania. Perquè ens hauríem de preguntar com se senten tots aquests ciutadans i ciutadanes que varen veure modificades, greument modificades, les seves vacances i el seu dret a la mobilitat en veure que les administracions que han de gestionar, l'Administració que ha de gestionar, que és l'Administració central, ningú ha assumit cap responsabilitat. No estic parlant del dia 28 en concret; estic parlant del que aporta..., o del que porta al 28 en concret. Ningú –ningú– ha donat les suficients explicacions dient: «Aquí hi ha un error.» Vostè ha fet una explicació de l'actuació policial, però no ha explicat absolutament res de tot el que jo li he explicat del que ha passat. Potser vostè no hi té competències, o potser vostè no en té tota la informació, que sí que té el Ministeri de Fomento, i que el Ministeri de Fomento no ha tingut cap reacció davant això.

Com pot ser? Com pot ser que faci unes actuacions tan negatives en el tema de la concessió dels serveis de terra, que provoca aquest esclat, aquesta reacció laboral, i no hi hagi cap responsabilitat? Per què sotmeten el Prat a aquesta pressió brutal i no a altres aeroports? Per què no donen una explicació davant aquestes actuacions, que a última hora, doncs, afecten també no només els ciutadans, sinó també Catalunya i el que representa l'aeroport com una porta internacional, doncs, cap a l'exterior?

En definitiva, senyor Rangel, a mi em sembla que vostès, a part de fer aquesta sessió informativa que ha explicat..., hauria de respondre, hauria de donar resposta a aquestes tres, quatre preguntes que jo li he fet, que són preguntes que a mi em sembla i em fa la sensació que faig en nom dels ciutadans, perquè ens puguin dir quines són les actuacions davant el tema de les indemnitzacions i els equipatges, i quines actuacions i calendari pensa portar a terme el Govern central davant el traspàs de l'aeroport del Prat i dels aeroports de Girona, Sabadell i Reus.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Jo també vull començar la meua intervenció agraïnt la compareixença del delegat del Govern per parlar del caos que es va provocar el passat dia 28 de juliol, ara fa justament un mes, no?, a la sortida de vacances de molts i molts ciutadans. Per un moment, jo he pensat que vostè ens venia a explicar si també hi haurà un caos a la tornada, ateses les dates, però veig que no, que s'ha referit només al dia 28 de juliol.

Li haig de dir una cosa que m'ha cridat l'atenció d'una entrevista que li he llegit avui en un mitjà de comunicació, no?, perquè, és clar, vostè ve a atribuir als grups parlamentaris la tardança de la seva compareixença. Bé, jo li haig de dir que la informació que ens va donar el president del Parlament és que vostè estava en disposició de comparèixer a partir de l'última setmana d'agost, per tant, doncs, les coses..., cadascú al seu lloc.

Li vaig a fer un comentari ja més global i més conceptual de les seva intervenció. Jo l'he estat escoltant molt atentament, com no pot ser d'altra forma, i he tingut tota l'estona la impressió que estava escoltant, i ho dic amb tot el respecte als funcionaris, a un funcionari, no a un polític. Vostè ha parlat d'una manera absolutament asèptica, sense cap gram d'autocrítica i sense assumir cap mena de responsabilitat com a autoritat política que és.

Vostè no és un funcionari, vostè és un polític. I, és clar, el que es demana dels polítics és que prenguin decisions polítiques i que no assumeixin sense més, com vostè ens ha explicat molt bé, les decisions dels funcionaris. Aquí ningú ha posat en qüestió la professionalitat de la Guàrdia Civil ni de la policia i en general dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, això és evident que no, però sí que el que s'ha de posar en qüestió és els criteris polítics que han de seguir els cossos i forces de seguretat de l'Estat davant d'una situació de tremenda emergència com la que es va produir aquell dia a l'aeroport del Prat.

Els polítics estan per prendre decisions, no per fer allò que els diuen els funcionaris. I si vostè vol tenir altres responsabilitats polítiques, com de vegades es «rumoreja», doncs, efectivament, em sembla que avui no ha guanyat gaires punts des d'aquesta perspectiva sinó tot al contrari. I li ho dic molt seriosament, perquè fer política vol dir això: assumir riscos i prendre decisions; no simplement esperar que el funcionari de torn li digui si ha de fer una cosa o l'ha de fer d'una altra manera; òbviament, s'ha de deixar aconsellar, però la decisió li correspon a vostè no li correspon al responsable de la seguretat de l'aeroport, només, sinó que li correspon a vostè.

Bé, també després un altre comentari de caràcter general, no? Vostè ha fet una referència als ciutadans afectats, només faltaria –només faltaria. Però jo crec que els ciutadans afectats, alguns dels quals encara ho són, i el

senyor Boada n'ha fet referència, encara hi ha maletes tombant *por ahí*, i moltes –i moltes–, doncs, a alguns dels ciutadans afectats segurament els hauria agradat sentir-li una mica d'autocrítica –d'autocrítica. Jo he interpretat de la seva intervenció que vostè tornaria a fer exactament les mateixes coses. Doncs, miri, jo crec que és molt bo que els ciutadans sàpiguen que vostè tornaria a fer exactament les mateixes coses perquè així estic segur que mai li atorgaran la confiança política ni a vostè ni a la força política que vostè representa, perquè no voldran tornar a patir aquelles tremendes conseqüències d'aquell dia.

I després, també jo crec que haurien agraït una mica més de sensibilitat per part seva a l'hora de parlar de com es rescabalarà els ciutadans afectats, dels ajuts que tindran de l'Administració general de l'Estat, des de totes les perspectives possibles, i per, d'alguna manera, doncs, paliar els efectes tremendament perjudicials que varen haver de patir no només el dia 28 sinó, hi insisteixo, almenys durant unes quantes setmanes i, com a mínim, uns quants dies. Crec que aquí avui vostè també ha perdut una oportunitat.

Ara diré unes quantes qüestions concretes que m'ha suscitat la seva intervenció i que crec que no han tingut prou resposta. Vostè ha parlat d'un conflicte laboral. I és veritat que hi havia un conflicte laboral, però el problema que es va produir el dia 28 no és un problema laboral; els precedents sí i la causa última també, però el que es va produir aquell dia va ser un problema d'ordre públic, va ser un problema de comissió d'un delictes flagrant, com és l'ocupació il·legal d'unes pistes. I, per tant, la reacció no podia ser des del punt de vista estrictament laboral, com efectivament no ho va ser, sinó que havia de ser una decisió presa des de la perspectiva de la recuperació de la normalitat en el normal funcionament de l'aeroport. I vostè ens ha justificat per què es va triar tant i per què la cosa va ser tan inesperada.

Durant tots aquests dies, des del dia 28, doncs, hem vist diverses informacions, no? I m'agradaria que vostè ens les desmentís, si no fossin certes. Però ha sortit la informació que ja uns dies previs al dia 28 circulaven SMS i circulava informació a través d'internet respecte que s'estava preparant un conflicte de greus característiques. Bé, jo crec que això s'hauria hagut de tenir en compte i no rebre aquesta informació amb tanta sorpresa com vostè ens ha explicat, no?

I després també sobre aquest punt, i atès que les coses es van produir com es van produir, i que la causa última, doncs, és aquest conflicte entre els treballadors d'Iberia, la mateixa Iberia i AENA, sí que m'agradaria saber quines mesures preventives han pres respecte que aquesta situació no es pugui tornar a produir, perquè de moment sembla que hi ha una mena d'armistici però no sembla que, efectivament, sigui impossible que tot això, doncs, torni a passar.

Ens ha parlat de la professionalitat de la Guàrdia Civil i de la policia nacional. Jo ja li he dit que això en absolut està en dubte, i jo no seré pas qui ho faci. Però també li voldria fer una pregunta, perquè potser m'ho he perdut, no?, però no m'ha semblat que vostè fes referència al

nombre d'efectius que hi havia de cada un d'aquests cossos a l'aeroport al llarg del dia.

I m'agradaria també que em contestés, els antdisturbis que al final varen desallotjar les pistes i varen detenir alguns dels treballadors més exaltats, com vostè ha dit, on eren al llarg del dia? Quan van arribar a l'aeroport? Hi eren des de primera hora o van venir d'un altre indret? Perquè resulta que potser arribem a la conclusió que el desallotjament només es va fer quan vostè tenia els efectius necessaris. No era un problema d'eficiència, ni de prudència, ni d'oportunitat, ni de proporcionalitat, sinó que vostè ho va fer quan va poder, cosa que, efectivament, exigiria també la presentació de responsabilitats polítiques, perquè em sembla que és difícilment disculpable si això és així.

Després també m'agradaria saber on era vostè al llarg d'aquell dia, on era. Va anar a l'aeroport? Davant d'una situació d'emergència tan brutal, el delegat del Govern no havia d'anar a l'aeroport? Suposo que sí que hi va anar en algun moment, com a mínim a acompanyar la ministra de Foment a la una de la matinada, no? Però, i durant el dia?

Em sembla que totes aquestes coses no diuen precisament massa de la manera en què es van portar les coses, no?; més aviat el que ens vénen a dir és que una mica d'autocrítica sí que hauria pogut fer, senyor Rangel. Una mica. No li demano que vingui aquí a autoflagellar-se, perquè això tampoc tindria sentit. Però, home!, que tot es va fer bé...!, després dels centenars de milers de persones afectades i d'haver generat un caos aeroportuari no només a Espanya, no només, sinó a tot Europa, i que vostè digui que aquí tot s'ha fet perfectament, perquè va seguir els criteris dels funcionaris... Home!, no ens prengui el pèl, senyor Rangel. Els ciutadans mereixen una altra cosa. I aquest Parlament també –i aquest Parlament també.

Després, també hem vist altres informacions aquests dies, no? Per exemple, la representant sindical dels treballadors de *handling* d'Iberia a Catalunya Ràdio va fer unes declaracions dient: «Oh!, és que si la Guàrdia Civil hagués vingut, nosaltres ens n'haguéssim anat.» I doncs? M'agradaria que em digués que està mentint, perquè, si no... (*Veus de fons.*) No, home, no. No, no... M'agradaria saber quines gestions es van fer respecte als treballadors que estaven a les pistes.

I després, ja que parlem dels treballadors que estaven a les pistes, jo puc acceptar-li que els del torn del matí entressin a les pistes. Després vostè ens ha explicat en reiterades ocasions que la Guàrdia Civil i la policia van impedir que els ciutadans afectats i indignats entressin a les pistes per enfrontar-se amb els treballadors. Algú va impedir als treballadors del segon torn, del torn de tarda, que entressin a rellevar als que ja hi havia del matí? És que tot això és un joc de despropòsits, tot això és un joc de despropòsits, i com que és un joc de despropòsits, les responsabilitats polítiques, entenc que s'han d'exigir. I avui, senyor Boada, no és un debat sobre la titularitat de l'aeroport, ja el farem; però avui el senyor Rangel ha vingut aquí a explicar què va fer aquell dia, i, per tant, hem de centrar el debat respecte a què va fer ell aquell dia i les persones que tenia al seu

càrrec, i després, a partir d'aquí, també justificar altres qüestions, no? Jo vaig sentir el ministre de l'Interior que deia: «Oh, és que no es podia entrar a la pista perquè a les pistes hi ha querosè.» Sí, hi ha querosè a les deus del matí i a les sis de la tarda. I, per tant, doncs, bé, les coses no les justifiquem de manera que siguin contradictòries en si mateixes, no?

I després també una altra qüestió d'actitud –d'actitud. A vostè no se'l va veure. No va tenir la bondat de donar la més mínima informació als ciutadans. En una situació d'emergència com la que es produïa aquell dia, d'autèntica emergència, vostè havia de sortir com a delegat del Govern i dir-li: «Miri, les coses que estem fent són aquestes, les mesures que s'estan prenent són aquestes altres, algunes decisions encara no les hem pres per aquests motius...», i transmetre tranquil·litat, com a mínim, als ciutadans que la cosa estava controlada. Però l'opacitat va ser total, el silenci va ser absolut, vostè no va existir, es va dignar uns quants dies després a donar una entrevista a un mitjà de comunicació, i avui, per cert, per segona vegada, avui. I mentrestant? I aquell dia? I els ciutadans què en sabien? I als afectats que estaven a l'aeroport, els explicava algú què s'estava fent? És que va ser una reacció d'amagar-se, de posar el cap sota l'ala, de practicar la tàctica de l'estruç. I això un delegat del Govern no ho ha de fer –un delegat del Govern no ho ha de fer.

Jo, si em disculpa la referència personal..., però el delegat del Govern és un càrrec molt important. Vostè ja fa dos anys i mig que hi és. El coneix algú? El coneix algú? Jo, si..., miri; jo em dedico a això de la política –jo em dedico a això de la política, si em creuo amb vostè pel carrer, doncs, no estic segur que el reconegues. I m'hi dedico, a això. I això, escolti'm, no li sembla estrany? Un delegat del Govern ha de donar la cara sobretot en les situacions d'emergència, sobretot en les situacions difícils i no amagar-se i esperar que la cosa més o menys s'arregli per marxar de vacances, senyor Rangel, per marxar de vacances. Jo tinc la impressió, i vostè m'ho desmentirà, no?, que immediatament que la cosa s'anava mig normalitzant, doncs, vostè se'n va anar a les seves vacances, segurament merescudes, però segurament inapropiades en una situació com aquesta.

Bé, vaig acabant, senyor president, fent uns comentaris relatius a les altres sessions que hem tingut d'aquesta Diputació Permanent sobre aquest tema, perquè crec que aquí també s'haurien de donar unes certes informacions. Al cap d'uns dies, el president de la Generalitat, que no havia dit res sobre aquest tema, es va dignar a fer unes declaracions, des d'una de les seves intermitències vacacionals, i va dir que la Generalitat no hi tenia res a veure, que la culpa era de vostès –que la culpa era de vostès.

Bé, jo crec que té raó el president de la Generalitat, encara que només sigui per una vegada, té raó –té raó–; ells no hi tenen res a veure. Però és que, a més, pel que hem vist, després d'escoltar-lo a vostè, hi tenen menys a veure que el que ens van venir a explicar els consellers de la Generalitat aquí, que ens van dir que l'estaven trucant constantment, senyor Rangel. I vostè en tota la seva intervenció només ha esmentat la Generalitat una sola vegada, dient: «Estàvem coordinats.» Expliqui'ns

com estaven coordinats, quines trucades va rebre, quina col·laboració..., quines ofertes de col·laboració li varen donar.

Respecte a la consellera Tura, diu «Home, és que s'ha interpretat que hi ha una contradicció.» Oh, i tant! La va dir vostè. La consellera Tura ens va dir aquí, en seu parlamentària, que li havia ofert la col·laboració dels Mossos d'Esquadra. I vostè l'endemà o al cap de dos dies ens va fer saber que això no era veritat. I a continuació vostè ens diu: «No hi ha cap contradicció.» M'ho explica –m'ho explica. Perquè jo la veig flagrant, la contradicció. Li va oferir la col·laboració dels Mossos perquè vostè no tenia prou efectius? Vostè no ho va considerar necessari perquè tenia altres criteris? La Guàrdia Civil estava a l'aeroport del Prat o venia d'un altre indret? Aquestes coses ens les ha d'explicar perquè, si no, no podem entendre què és el que va succeir?

I després també hem vist que, efectivament, el que se'ns va explicar fa uns dies per part dels consellers de la Generalitat, doncs, no respon a la veritat. Resulta que vostè ens ha informat, i és cert, que a partir de les 7.30 la situació es va anar complicant.

El Govern de la Generalitat estava tan implicat en el problema que afectava milers de ciutadans de Catalunya, que el senyor Nadal va fer una roda de premsa a les dotze del migdia, si no recordo malament, per informar del Pla d'infraestructures dels propers vint anys de la Generalitat de Catalunya, i no va fer cap mena de referència al que estava succeint al Prat. Potser és que, en les trucades telefòniques que segons ells li estaven fent a vostè permanentment, vostè els va recomanar que no diguessin absolutament res per no alarmar la ciutadania. Deixi'm utilitzar la ironia, perquè és que, si no, posaríem a plorar; si no, ens posaríem a plorar, no?

Per tant, miri, vostè, jo crec que per una sèrie de circumstàncies –ha estat també una constant al llarg de tota la seva gestió–, va voler passar desapercebut, va voler evitar el desgast personal, i el que va provocar va ser el desgast de desenes de milers de ciutadans. I això, doncs, en política s'ha de pagar. Vostè aquell dia no va informar; avui s'ha comportat no com un responsable polític sinó com un senyor que fugí d'estudi, i els responsables polítics no poden fugir d'estudi, han de donar la cara quan toca. Vostè no ho ha fet. I, per tant, crec que la responsabilitat política m'obliga a demanar-li, com és natural, la seva dimissió.

I com que sé que és difícil que es dimiteixi en aquest país i potser vostè segueix de delegat del Govern, potser, doncs, tinc la impressió que haurà de tornar, si és així, bastant més sovint, perquè entre altres coses ens expliqui per què el delegat del Govern quan li envien immigrants il·legals a Catalunya no se n'assabenta.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Deixi'm començar pel capítol protocol·lari, però no per això menys sincer, agraint també al senyor Rangel la seva compareixença.

Senyor Rangel, abans que res deixi'm dir-li que vostè és avui protagonista destacat d'un autèntic aterratge forçós. I perdoni el símil aeronàutic, que no pretén ser una broma de mal gust, però no se me n'acudia cap altre per intentar il·lustrar el que creiem que és la seva predisposició real a comparèixer avui aquí, no només a la llum d'algunes manifestacions fetes per vostè avui mateix en un mitjà de comunicació, sinó sobretot perquè estem persuadits que el nou Estatut ha fet molt més que, per exemple, el partit a què vostè pertany per fer-lo comparèixer. Per cert, el PSC hi va votar en contra, incomprensiblement, no? I ho dic d'entrada, no tant per entrar en una cursa de retrets sinó perquè voldríem que la seva compareixença d'avui tingués continuïtat en el temps, i pogués comparèixer al Parlament, per exemple, per informar d'altres qüestions que són del seu negociat, de la seva competència. Per exemple, un tema oportú i urgent com el de la immigració, un tema estratègic, però no només estratègic per al país i per al futur del país, sinó sobretot en què es posa novament de relleu la gran ineficàcia en la gestió del Govern central, que vostè representa a Catalunya, no?

I parlem d'ineficàcia en la gestió del fenomen migratori i parlem també d'ineficàcia, que és el que ens porta avui, ara i aquí a parlar de l'aeroport. I això em permet, abans d'analitzar la seva actuació i d'examinar aquest relat exhaustiu dels fets que ens ha fet, em permet de dir-li abans de res que la qüestió de fons per nosaltres no és si l'actuació de les forces de seguretat va ser, com vostè ha dit, parafrasejant el ministre Rubalcaba, congruent, oportuna o proporcional; no és, per tant, només una qüestió d'ordre públic més o menys eficaç, sinó de gestió pública d'un servei essencial, de gestió pública desastrosa, nefasta. L'autèntica infecció que patim, per utilitzar també novament les paraules del ministre Rubalcaba, el seu immediat jeràrquic superior, fa algunes setmanes al Congrés per descriure la crisi, és haver de patir un model de gestió aeroportuària obsolet, vetust, antieuropeu; haver de patir, en definitiva, un monstre de quaranta-set caps com l'empresa pública AENA –quaranta-set caps, tants com aeroports gestiona de forma radial i deficitària.

Vull dir amb això que aquí podem discutir el que es vulgui, i ara hi entrarem, però tots sabem que les inèrcies centralistes que impedeixen a hores d'ara el pas d'aquesta gran infraestructura a la Generalitat de Catalunya s'expliquen, entre altres coses, per l'actitud refractària d'una casta, d'una elit burocràtica, que està no només en el Govern espanyol sinó també en aquesta important empresa estatal; per les connivències entre AENA i una empresa avui privada com Iberia, que en definitiva fa que es perpetui una situació de monopoli *de facto*, i perquè hi ha dos o tres aeroports –no ens enganyem–, entre ells l'aeroport del Prat, que acaben..., que acostumen a subvenir o a pagar tot el sistema deficitari i, per tant, tota la xarxa aeroportuària estatal.

Moral? Doncs, que no és insensat, tal com insinuava la ministra De la Vega fa algunes setmanes, o com avui sembla que s'apuntava a aquesta mateixa tesi el senyor Piqué, barrejar la gestió de la crisi del 28 de juliol amb un tema important com qui gestiona o qui és titular, en aquest cas, de la gestió de l'aeroport del Prat.

Vull dir amb això que ens agradaria, modestament, que traslladés als seus responsables immediats, en aquest al Govern espanyol, que avui, ara i aquí, vostè té la immidiació –ho ha pogut sentir en algun altre portaveu– que la majoria dels partits catalans, amb alguna excepció, creiem que una gestió de proximitat de l'aeroport no només reduiria considerablement els problemes sinó que és el progrés. És el progrés perquè a Europa la descentralització d'aquest tipus d'infraestructures és la norma.

Anant directament a analitzar alguns aspectes de la seva gestió i del relat dels fets que vostè ha fet, li haig de dir, d'entrada, per qualificar la seva gestió i la seva actitud el 28 de juliol i dies successius, que creiem que la seva actuació va ser desencertada. I dic «desencertada» perquè hem arribat a la convicció que a vostè li va tremolar..., no sé si excessivament les cames, però sí el pols.

Vostè, com a màxim responsable polític a Catalunya dels aeroports de l'Estat, però també de les forces i cossos de seguretat de l'Estat, és responsable a peu de pista –a peu de pista, això sí– d'una inhibició i d'una inacció de les forces de seguretat que no va fer més que dilatar el problema i el conflicte. I fixi's que no estic dient en cap cas que la seva actitud fos temerària, sinó que en definitiva hi va haver un excés de càlcul, un excés de mil·limetratge, que el que va fer és que vostè s'espantés, que s'esporgués, i que, en definitiva, això el va portar a l'autèntica paràlisi.

I anem a pams, perquè vostè ha justificat avui, però també ho ha fet reiteradament, la inacció de les forces de seguretat que depenen de vostè, doncs, en definitiva, per intentar evitar un mal major, una batalla campal, sense que, per cert, no s'hagi aclarit, avui tampoc, si abans es va fer algun intent de dissuadir els manifestants sense recórrer a la força, i efectivament, és veritat que no es va haver de tancar l'aeroport del Prat al tràfic aeri, també és veritat que la situació no es va normalitzar fins al cap de tres o cinc dies, eh?

Vull dir que no creiem que vostè hagués tingut una actitud ferma i decidida. I això no té res a veure, sincerament, amb usar la testosterona enlloc de la neurona –i torno a citar-lo a vostè, aquesta és una citació d'unes manifestacions que vostè va fer–, sinó que té més aviat a veure amb exercir la seva *responsabilitat* i assumir els riscos sense dilacions. Si no, vegem-ho sobre el terreny en algunes qüestions o alguns dubtes que nosaltres tenim sobre la seva actuació.

Primer, és insòlit –ho ha manifestat també algun altre portaveu– que l'aeroport estigui preparat per afrontar qualsevol tipus d'amenaça externa, i, en canvi, els efectius dels cossos de seguretat no siguin capaços de detectar el més que previsible sabotatge dels treballadors. Ho dic perquè hi va haver una assemblea de treballadors en què van ser informats que dos dies abans l'empresa Iberia havia perdut la concessió dels serveis de terra. A

les 7.30 del matí del dia 28 de juliol –per tant, abans que els treballadors envaïssin les pistes–, ja no recollien cap tipus d'equipatge. Per tant, això prefigurava un conflicte en portes.

En segon lloc, ha dit, i avui ho ha repetit: «Una càrrega no hauria garantit que els vaguistes haguessin tornat a treballar», però els sindicats, i abans ho deia el senyor Piqué, han afirmat repetidament aquests dies que si les forces de seguretat haguessin actuat, ells haurien acabat deposant la seva actitud.

Tercer. Fins i tot admetent que aquesta afirmació d'algun treballador, d'algun sindicat és una mica paradoxal, és a dir que els mateixos sindicats hagin reconegut obertament que esperaven la intervenció policial per deposar la seva actitud, el que no s'explica, i jo li ho volia demanar, és com els treballadors del torn de tarda finalment van poder accedir a les pistes, i, per tant, es van poder incorporar tranquil·lament, sense que ningú no els ho impedís..., doncs, que s'incorporessin a la protesta i, per tant, van accedir de forma impune a les pistes.

En quart lloc, com s'explica que el que va permetre desallotjar efectivament les pistes entre les cinc i les sis de la tarda, aproximadament, com vostè també deia abans, va ser, en definitiva, una allau, una autèntica allau d'usuaris indignats, que van acabar trencant, fracturant una porta i accedint a les pistes. Va ser l'únic moment durant tota la jornada en què els treballadors van veure les orelles del llop. És a dir, resulta que tenia més poder intimidatori en aquest cas una horda d'usuaris indignats, legítimament, que 243 guàrdies civils i 132 policies nacionals destacats en el lloc dels fets. Aleshores va ser, en definitiva, quan la Guàrdia Civil –aquest matí vostè no ho ha subratllat, però va ser en aquell moment– actua contra els vaguistes més recalçitrants, que no acaben desistint del tot de la seva actitud, i practica, per cert, nou detencions, balanç més aviat migrat ens sembla a nosaltres.

En realitat, doncs, i amb això acabo, senyor Rangel, volent acabar, com vostè ha repetit avui en la seva intervenció i durant tots aquests dies, el conflicte de forma dialogada, intentant preservar i assegurar, doncs, la tornada als llocs de treball dels vaguistes i la represa de la normalitat immediata, en realitat el que es va produir és, en primer lloc, el desenllaç; un desenllaç precipitat, doncs, per un centenar llarg de passatgers enfurismats.

Dos, la normalitat no va tornar fins al cap d'entre tres i cinc dies; per tant, allò que vostè perseguia com a primer i immediat objectiu no ho va aconseguir.

Tres, de cara al futur vostès han establert un mal precedent, que és una espècie de doctrina de la impunitat, que pot ser perfectament que en el futur, en un servei essencial, alguns treballadors puguin repetir per mimetisme l'actitud dels treballadors que van tenir aquella actuació tan irresponsable al Prat.

I el que és pitjor, en quart lloc, finalment, és la sensació d'imptència dels usuaris i també de prepotència dels treballadors, que ha quedat perfectament gravada, fixada en la retina d'una societat catalana que es mira gairebé l'aeroport del Prat com si fos el castell de Kafka.

Moltes gràcies, senyor Rangel.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Agrair la seva presència, senyor Rangel, i la de tot l'equip que l'acompanya avui aquí, també. I tots sabem que, realment, aquesta sessió d'avui és en certa manera una reposició, una reestrena. Pensi vostè que aquest tema l'hem tingut de forma reiterada als nostres diaris, i en aquesta cambra, i al Congrés dels Diputats, de forma continuada, al llarg de tot l'estiu. Per tant, poca cosa nova s'està dient avui aquí i poca cosa nova ens pot explicar vostè també, més enllà dels detalls més puntualitzats, que molt bé vostè ha explicat.

Miri, el meu Grup i jo no li demanarem que vostè resolgui totes les incògnites que hi han pendents en aquests moments en la política catalana respecte als aeroports i respecte a qüestions similars que s'han plantejat aquí sobre AENA. I tampoc li direm que ho faci perquè sabem que vostè ha vingut aquí a explicar específicament el que va succeir al Prat i veure de quina manera va actuar vostè, varen actuar les forces de seguretat, i puguem tenir una visió de conjunt, com a Parlament de Catalunya, respecte a això. Per tant, nosaltres no li preguntarem això.

I tampoc li direm que vostè és poc conegut, perquè realment d'un polític l'important no és que se'l conegui sinó que se'l valori, i si féssim cas de les enquestes que corren en aquests moments pel país, molts polítics que estan valorats en aquesta mateixa cambra, haurien de tenir vergonya de sortir al carrer, perquè realment la valoració que tenen entre els ciutadans de Catalunya és francament lamentable. Per tant, no pateixi per això; és un tema d'una altra característica.

I jo tampoc li diré que és una qüestió de valentia, sinó que li diré que és una qüestió d'estratègia i d'oportunitat, el que ha de fer un delegat de Govern. I, en aquest sentit, jo crec que vostè va actuar oportunament i fruit d'una estratègia, i mai creuré que l'espontaneïtat de les masses resolgués el problema del conflicte del Prat i fes tornar els treballadors al seu lloc de treball. Segurament va ser un conjunt de decisions, un conjunt de mesures i un conjunt de converses, un conjunt de trucades i un conjunt de pressions, el que va aconseguir que realment tornés la normalitat en un espai relativament curt d'hores per la magnitud que tenia el conflicte.

Dit això, miri, nosaltres hem seguit amb molta atenció la seva compareixença. Crec que ens ha permès conèixer més detalladament i comprendre millor el que va passar aquell dia, el dia 28 de juliol. I hem pogut conèixer les causes, hem pogut conèixer les responsabilitats. Hem pogut conèixer que, dins de les responsabilitats del món sindical, hi han diferents responsabilitats, diferents actituds, diferents opcions d'agressivitat respecte a l'entorn i respecte a la patronal, respecte a AENA, respecte a Iberia i respecte a les forces de seguretat de l'Estat. I hem pogut constatar que la seva actuació final, com deia fa un moment, ha permès una sortida ràpida de la crisi, que el dia següent tot funcionés, que no hi hagués conseqüències indesitjables, és a dir que ningú prengué

mal, perquè aquí s'hauria pogut prendre mal, algú hauria pogut prendre mal, i que s'evités l'ampliació i l'extensió del conflicte. I aquesta és la resultant. I això és el que estem dient i el que hem de dir i el que expliquem als ciutadans de Catalunya: que realment un conflicte d'aquesta magnitud, una vaga salvatge, descontrolada, dirigida d'una manera poc dins de la filosofia dels sindicats moderns i democràtics, sinó amb uns components i amb uns paràmetres d'una certa contundència, doncs, tenia aquestes circumstàncies.

La seva actuació, senyor Rangel, s'ha vist completada per altres respostes polítiques importants: la del Govern central, que en va donar raons en el Congrés dels Diputats, que ha obert expedients, que ha tirat endavant indemnitzacions; la del món sindical, que va venir fins i tot aquí, en aquesta cambra, a posar la cara i a dir que s'havien equivocat i que demanaven perdó als ciutadans, i que aquesta qüestió se'ls en va anar de les mans, i realment s'adreçaven als treballadors i als altres ciutadans de Catalunya que no van poder fer vacances, demanant disculpes; la del Govern de Catalunya, que va comparèixer immediatament. I tot això –tot això– crec que és la resposta que s'ha donat, i una resposta positiva.

Hi ha hagut crisi? És clar que hi ha hagut crisi. Hi ha hagut errors? És clar que hi ha hagut errors. Però, en conjunt, la resultant ha estat positiva, perquè d'un conflicte tan gran, n'hem tret una solució que no ha sigut traumàtica i no ha sigut lesiva, com hauria pogut ser-ho amb les xifres que vostè ens ha donat avui aquí. Per tant, la seva actitud creiem que ha sigut prudent, que ha sigut oportuna i que ha sigut proporcionada.

I nosaltres compremem el problema de la gent. I precisament en la Resolució que vam plantejar en aquest Parlament de Catalunya el primer punt del nostre Grup era la solidaritat amb els afectats, amb les persones, i l'exigència que fossin indemnitzades; la solidaritat amb els afectats i les persones, però sense fer aquest soroll, ni fer tremendisme, ni fer els estralls que s'han intentat fer en aquesta cambra.

Li vull agrair també la seva intervenció, perquè ens ha permès altres coses, eh? Ens ha permès aclarir, desmentir les tergiversacions i manipulacions interessades que s'han fet. I vostè avui ho diu molt clarament en un titular del diari, que comparteixo: que hi han moltes persones aquí que els preocupa molt poc el que va passar el 28 de juliol, que el que els preocupa és quina resultant, què poden esgarrapar, què en trauran el dia 1 de novembre. I vostè ens ho ha aclarit, perquè ens ha posat les coses en el seu just terme.

Aquí hi ha gent també que té sordesa sostinguda, persones que fa un mes que escolten les respostes que s'han donat des de diferents àmbits i no les volen sentir; no volen sentir aquesta resultant, feliç dins de la desgràcia, que al dia següent tornéssim a la normalitat, no la volen sentir, i volen seguir burxant i burxant i burxant a veure què en treuen, de tot això.

Aquí hi ha qui tot ho soluciona amb dimissions: «Dimiteixin, dimiteixin, dimiteixin...» Amb dimissions no es resolen les coses d'aquest tipus. Per què? Perquè –ho expliquem– aquí hi ha persones que tot ho resolen amb dimissions i quan van ser cridats a dimitir per assumptes

moltes vegades..., per afers molt més greus, i tan greus com aquest que estem tractant avui, però amb indicis de culpabilitat, es van escapar de l'escomesa. Per aquí hi ha persones que no van dimitir quan haurien pogut..., si els reclamaven que dimitissin.

I aquí hi ha gent també, permeti'm, senyor Rangel, que li ho digui, que aprofita per fer el seu discurs, per parlar d'AENA, per parlar del traspàs dels aeroports, quan aquí hem vingut a parlar d'un tema específic, que és el que preocupa els ciutadans o preocupava els ciutadans, perquè com que fa un mes que n'estem parlant i l'hem embolicat tant i l'hem fet tan «farragós», realment en aquests moments els ciutadans estan pensant que «vaja, aquests senyors allí, que volen treure punta de coses que ja estan en vies de solució». I aquí hem vist com molts han volgut convertir aquesta Diputació Permanent en una plataforma de publicitat gratis, en un spot gratuït, en un spot electoralista, fent campanya. I això li ho hem de dir, i això el meu Grup vol que li ho digui.

Però, miri, a l'anterior sessió ho vàrem poder comprovar en el contingut de les resolucions: unes volien trobar sobretot temes per a les persones, per als afectats, per a les persones que n'havien patit les conseqüències, i altres buscaven tota aquesta erosió que jo li estic explicant ara.

Però, dit això, permeti'm..., que vull fer-lo partícip d'una certa tristesa del meu Grup, d'una tristesa per un fet que no és irrellevant, que jo li explicaré que no és irrellevant. Miri, quan un candidat a la presidència de la Generalitat o dos candidats a la presidència de la Generalitat s'agafen a una desgràcia o a un conflicte d'aquest tipus i en fan bandera de la seva proposta política al llarg de tot un estiu, i ens vénen aquí, i continuen fent-ne bandera, i diuen que, si no hi ha dimissions, ho continuaran portant *ad nauseam*, és que tenen molt poques coses a dir o que estan molt buits com a programa o com a proposta al país.

El senyor Mas, quan diu això, és que és un candidat buit de propostes (*remor de veus*), i el senyor Piqué, quan diu això, és que és un candidat buit de propostes, que aprofiten una conjuntura política determinada per erosionar el Govern. (*Persisteix la remor de veus.*)

Quan aquest mateix senyor Mas i el senyor Piqué cauen en la situació absolutament grotesca de barallar-se als mitjans de comunicació per veure qui dels dos ha estat el primer a demanar la dimissió del senyor Rangel —això va passar ahir als mitjans de comunicació—, quan fan carreres per veure quin dels dos ha demanat primer la dimissió del senyor Rangel..., això no és seriós. Aquesta és una oposició que no es mereix el poble de Catalunya. (*Forta remor de veus.*) Rifin-s'ho, facin-s'ho a sorts, a veure qui dels dos ha estat el primer a demanar la dimissió del senyor Rangel... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats... (*Pausa.*) Senyor Ferran...

El Sr. Ferran i Serafini

Em queda temps, no, senyor president?

El president

Li queda temps, sí, sí.

El Sr. Ferran i Serafini

D'acord; gràcies. Miri, li diré una altra cosa.... (*Remor de veus.*) Senyores i senyors diputats, ja sé que els molesta sentir el que estic dient, però ens hauria agradat escoltar alguna proposta de vostès per resoldre el tema que estava passant al Prat.

I sí que ens les van donar. Ens en van donar dues; des del Grup de Convergència i Unió vam tenir dues propostes per solucionar el tema del Prat. La del senyor Puig, el model diguem-ne bellicista, el model Valdecasas superlatiu, que volia que entrés la policia com va entrar a la Universitat Autònoma, que entrés la policia i que actués com va actuar a la manifestació contra la globalització aquella famosa del passeig de Gràcia, que hi anés l'exèrcit. Per cert, senyor Puig, l'exèrcit no té material antidisturbis; ho haurien hagut de fer a cop de Cetme, eh? Aquest era el model que ens va proposar el senyor Puig.

O l'altre model, el model ridícul que ens va proposar el senyor Mas, que era estacionar en doble filera els cotxes de la policia i dels Mossos d'Esquadra davant de l'aeroport a veure si així dissuadien els manifestants.

Són les dues úniques propostes que ens han portat: una actuació militar i una actuació en doble filera dels Mossos d'Esquadra; l'actuació ridícula del senyor Mas, perquè hauria fet riure, i l'actuació militar «pseudoValdecasas», que ens va fer el senyor Puig. Aquestes han estat les propostes de Convergència i Unió.

Bé, senyor Rangel, com pot veure aquí hi han grups que han anat molt lluny en el terreny de la insolvència, de la demagògia, de la utilització partidista sostinguda de tots aquests aspectes per tal d'erosionar el Govern. Però a vostè jo li asseguro una cosa. Miri, el ciutadà sap el que va passar, sap qui ho va provocar i per què es va provocar la situació, perquè va haver-hi una vaga salvatge, una situació absolutament incontrolada. I ho sap. I sap qui en són els responsables. I sap que les direccions de les centrals sindicals més «assenyades», entre cometes, van ser desbordades per grups radicals. I el ciutadà això ho sap. I sap com es va córrer per buscar solucions, per trobar solucions al problema. I sap qui està aprofitant en aquests moments aquesta circumstància per erosionar i per voler escombrar cap a casa, per treure un cabasset de vots. I sap qui va reconduir la situació. I sap qui és el que ha posat damunt de la taula les indemnitzacions, el rescabament dels perjudicats. Sap qui és el protagonista de totes aquestes coses.

I, per tant, senyor Rangel, nosaltres creiem que la seva actitud ha sigut prudent, que ha sigut serena, que ha sigut seriosa, que ha tingut estratègia i que ha fet el que calia fer, perquè, si no hagués estat així, les circumstàncies haurien pogut ser unes altres i avui estaríem discutint d'una altra manera.

Jo acabo, senyor president, per dir-li que el meu Grup es reafirma en allò que va dir en l'anterior comissió..., en la Diputació Permanent: solidaritat amb els afectats, solucions per als afectats i discussió de les forces

d'aquesta cambra i del Govern de Catalunya amb el Govern de l'Estat per tractar el tema dels aeroports.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Després de comprovar que al portaveu socialista se li acaba la veu fent campanya electoral, intentarem retornar l'interès d'aquesta Diputació Permanent al tema que ens afecta, que és la compareixença del delegat del Govern per analitzar i tractar la greu crisi que es va produir, ahir va fer un mes, a l'aeroport del Prat.

Estàvem esperant analitzar i sentir les explicacions sobre les negligències, les inoperàncies, les incompetències que es van produir, que, per part del delegat del Govern o del grup polític que també li dóna suport, aquí i a Espanya, s'hagués traslladat a aquesta cambra els sentiments de tota la societat catalana d'indignació, d'incomprensió, de vergonya i de ridícul que ha patit de nou Catalunya. Però la veritat és que ja no esperàvem pas massa respostes després dels seus inicis, previs a la seva compareixença, que ens en felicitem, però que no li agraïm, senyor delegat, perquè no és una compareixença voluntària.

Vostè ha començat malament, perquè arriba tard, un mes després, contra la voluntat del seu propi partit, que no volia que vostè comparegués; amb la seva pròpia actuació, que a l'últim minut va evitar ser obligat a venir en aplicació del nou Estatut, davant de la segona petició que va fer el nostre Grup perquè vostè vingués aquí. I anunciant-nos, com ens anuncia en l'entrevista que avui ens ha fet arribar com a preparació, que vostè el que intenta és tancar la indignació, el desgavell, la vergonya amb els recursos electorals i les apellacions a l'1 de novembre: «La meua compareixença té més a veure amb l'1 de novembre que amb el Prat.» No, senyor delegat del Govern; la seva compareixença té a veure amb la seva gestió, amb la seva manca d'aplicació i amb els damnificats –més de 130.000 persones– que es van veure afectats en matèries de seguretat, amb les seves vacances perdudes, amb el ridícul dels governs, que no s'hi van aplicar, i amb el prestigi internacional que es va tornar a posar en evidència.

Entenem que aquest ha estat un mes d'agost, segurament, a nivell personal i humà, per a vostè, difícil: els idus d'agost, primer, amb la crisi de l'aeroport, i les calendes, després, amb el debat sobre la immigració. Però vostè no ha estat a l'alçada de les circumstàncies, ni en la gestió de la crisi de l'aeroport ni en la gestió del trasllat dels immigrants a Barcelona. N'està segur, que no hauria hagut de fer una altra intervenció en aquesta cambra? Nosaltres creiem que només amb compromisos clars amb el país a què se serveix i amb idees clares es poden resoldre problemes i crisis com les que hem patit a finals de juliol i a mitjans d'agost.

Vostè creu sincerament que no hi ha ningú responsable? Només AENA i Iberia, els professionals de la seguretat que han pres criteris estrictament propis del que són els professionals, bons professionals, de la seguretat. Per a què serveix vostè, senyor delegat, si no? Anteriorment delegats del Govern de l'Estat a Catalunya havien entès que, notorietat a part, una de les principals matèries d'un delegat del Govern de l'Estat, i en tant que tinguem el desplegament i l'ordenament de l'ordre públic a Catalunya distribuït com es té..., és la principal responsabilitat del delegat mantenir l'ordre públic a Catalunya. I durant deu hores l'aeroport internacional, la primera porta d'entrada del país al món, va estar subjecte a un desordre públic absolutament ingovernable, a un desori absolutament evident.

I vostè avui ens ha fet una declaració d'irresponsabilitat: no n'ha assumit cap. Culpables inicials? És evident que els treballadors en conflicte. Amb un conflicte, per cert, que, curiosament –i alguna reflexió espero que el seu partit hi tingui en algun moment–, no es dóna a Barajas: pau a Barajas, guerra al Prat.

Una decisió presa inoportunament el 24 de juliol. Les decisions de la direcció de l'aeroport i d'AENA, a Madrid i aquí, del Ministeri de Foment, del Ministeri d'Interior... que al cap i a la fi vostè representa. Vostè és el delegat del Govern de l'Estat a Catalunya. Vostè creu que, a part d'haver-nos llegit una part de la compareixença literal del ministre Rubalcaba al Congrés, literal, senyor Rangel; de citar-nos també indirectament els fets excepcionals, incomprensibles, inesperats i imprevisibles, que va dir la ministra de Foment; d'alludir a la declaració d'algun responsable de sindicats que el conflicte se'ls en va anar de les mans... A un sindicat, un conflicte, se li'n pot anar de les mans, a les forces de seguretat i al seu responsable no. I a vostès se'ls en va anar de les mans la gestió i la crisi de l'aeroport.

Avui no és el moment de repassar i recordar la trista actuació del Govern de Catalunya: l'únic conseller, de vacances i amb bermudes, i perquè hi estava de pas; el president de Catalunya no se'n va assabentar ni interessar fins l'endemà a les set del matí; el conseller portaveu en una roda de premsa parlant del tren que es vol construir a trenta anys vista; un comunicat que apareix a les set de la tarda; el reforç dels serveis d'informació cinc dies després que es produís la crisi... No; avui es tracta de parlar i valorar si vostès, i vostè en especial, van estar a l'alçada de les circumstàncies en matèria de prevenció i de previsió, per exemple.

Hi han unes quantes preguntes, que després li concretaré, però que ja li vaig avançant, que ens agradaria que ens respongués. Hi havien o no hi havien efectius suficients a l'aeroport del Prat per poder atendre aquesta situació?, al marge dels recursos necessaris per atendre les operacions d'aire o de terra, de seguretat i de no desatendre, òbviament, per atendre aquesta crisi, tots els serveis ordinaris de control i de prevenció. Hi havien efectius suficients, sí o no, per atendre el conflicte i la seguretat de l'aeroport al mateix temps?

Van haver de venir efectius de fora de Catalunya per atendre aquesta situació, sí o no, senyor delegat del Govern?

I sobre la informació del conflicte. És possible que ningú d'AENA, d'Iberia, dels sindicats, de la policia, dels serveis d'informació, en tingués cap coneixement, que s'avançava cap a aquest conflicte i aquesta situació? Centenars, algun miler de treballadors..., no es va interceptar cap SMS, cap correu electrònic, cap informació?

No es va començar a veure a les sis del matí que les coses ja començaven a anar malament?

No va haver-hi ningú de la Delegació del Govern que va informar que el dijous 27 a la tarda ja es produïen irregularitats en el servei de gestió de l'equipatge? Que hi havia una certa vaga de braços caiguts en l'hipòdrom dels equipatges? Que hi van haver ja desenes de vols que van marxar el dijous a la tarda sense els equipatges corresponents? No es va encendre cap alarma que hi havia alguna cosa que s'estava «larvant» a l'aeroport? Li agrairíem que ens respongués també a aquesta segona pregunta i que la ponderi, perquè finalment tot s'acaba sabent, senyor delegat.

En matèria de coordinació. Algú es va posar a parlar per telèfon, a part dels alts funcionaris, dels responsables operatius, dels comandaments de seguretat? Algú va parlar..., en aquest cas, vostè va parlar amb el president de la Generalitat aquell dia? Amb la consellera Tura en persona? Amb el ministre Montilla? Amb el conseller Nadal? Li agrairia també que em contestés aquestes preguntes.

I també una altra pregunta. Vull recordar el que va dir textualment la consellera Tura en aquesta cambra: «El que es produeix és l'oferiment de recolzar, si així es considera necessari i oportú, l'actuació de les forces i cossos de seguretat de l'Estat.» Vostè declara al cap de poques hores: «La consellera Tura no oferí reforços policials.» Li demanem: la consellera Tura li va oferir, sí o no, els Mossos d'Esquadra? Qui menteix, senyor Rangel, vostè o la consellera Tura?

En matèria de decisions. Vostè s'escuda en l'excusa que no es van prendre decisions que els professionals de la seguretat, que el coronel de la Guàrdia Civil, a qui respectem moltíssim... Però deixi'm que llegeixi les seves declaracions de la mateixa setmana posterior al conflicte, perquè vostè ens ha dit que es va prendre una decisió a les cinc de la tarda o dos quarts de sis de la tarda: «¿Qué permitió despejar las pistas?» Resposta del senyor Joan Rangel, delegat del Govern a Catalunya: «Esto no se consiguió hasta pasadas las cinco de la tarde, cuando un grupo de ciudadanos indignados rompió una puerta e invadió las pistas. Dimos» –aleshores– «instrucciones a la Guardia Civil para que los frenara» –no els que ja hi havia, sinó els que entraven de nou–, «porque el enfrentamiento podría haber corrido como la pólvora hacia la terminal. Fue el momento en que los trabajadores, que no habían querido atender a razones pese a las presiones, se dieron cuenta de que tenían el lobo delante, y voluntariamente la inmensa mayoría depuso su actitud. Se quedaron solo los más radicales, momento en el que, a por ellos que son pocos, se actuó, porque era cuando había proporcionabilidad y oportunidad.»

Ens pot respondre, senyor delegat del Govern, si el desallotjament de les pistes va obeir finalment a aquesta iniciativa espontània de passatgers indignats que van prendre la decisió per les seves mans que això acabés d'una vegada o va ser una decisió seva i dels cossos d'operatius.

És a dir, ens diu que passatgers indignats tallen una carretera i que són desallotjats immediatament, i, en canvi, treballadors descontrolats segresten un aeroport durant deu hores i no som capaços de desallotjar-los?

Maletes perdudes... Vostè ens parla de la previsió i la prevenció que 420.000 maletes... Sap quantes se n'han perdut? Quantes se n'estan trobant en aquests moments en els contenidors de l'entorn de Barcelona? Totes les excuses... –el 60 per cent del *handling*, l'especialització...–, la veritat és que la garantia de persones i béns no va ser posada en pràctica, i totes les justificacions que vostè ens ha donat són injustificables.

Nosaltres creiem sincerament, senyor Rangel, que es van veure desbordats per un cúmul de decisions errònies i inoportunes i per l'acumulació també d'ineficàcia i incompetència: una decisió d'AENA errònia, inoportuna; la insuficiència de recursos de seguretat per fer front al conflicte que genera; una nul·la coordinació; una manca d'iniciativa i d'assumpció de responsabilitats; una injusta valoració de costos i beneficis.

La sisena pregunta que li fem és si, segons la seva explicació, es dedueix que l'aeroport del Prat pot estar en el futur en qualsevol moment sotmès a noves situacions com aquesta de restar segrestat durant més de deu hores davant de la iniciativa d'uns quants treballadors en un conflicte laboral. Milions de persones, amb la seva actuació i explicació, avui estan en risc.

A Barajas, tot això hauria passat? A Barajas, tot això hauria passat? Deu hores un aeroport segrestat, trenta mil famílies afectades, més de 130.000 passatgers, milers de milions d'euros volatilitzats per una gestió avui, evidentment, errònia, la seguretat aèria de Madrid assetjada, centenars de ciutadans segrestats dintre els seus avions, milers de maletes i pertinences privades violentades, la Creu Roja com a única entitat operativa a l'aeroport... Això hauria passat a Madrid, a París, a Londres, a Brussel·les, a Frankfurt? Vostè, perdoni'm, la referència –també l'ha feta algú–, com a quasi ministre, hauria actuat igual a Barajas? Vostè hauria permès que això s'hagués donat al principal aeroport d'un estat?

La veritat és que l'obediència als interessos i a les decisions de Madrid s'ha posat en evidència: cap fermesa, cap resistència, cap oposició a allò que pot ser perjudicial per a Catalunya. Primer el PSOE, després Espanya i tercer, després, el país. La cascada jeràrquica és una cortina per tapar totes les vergonyes d'aquells que manen avui a Espanya i a Catalunya.

Són aquestes les sis preguntes, doncs, senyor Rangel, amb què concloem, per acabar ja, senyor president.

Hi havien efectius suficients, sí o no? Van venir de Saragossa, sí o no?

Segona. No tenien cap notícia del funcionament irregular el dia 27 ja del servei d'equipatge i de *handling*

i d'una certa vaga de braços caiguts amb desenes de vols que es van trobar en aquesta situació el dia 27 a la tarda?

Tercera. La consellera Tura va oferir els Mossos, sí o no?

Quins contactes directes va mantenir aquell dia amb el president de la Generalitat, amb el conseller Nadal, amb la consellera Tura i amb el ministre Montilla?

A les 17.30 la decisió és de la Guàrdia Civil i seva o és que és un acabament espontani i finalment s'aprofita la decisió dels passatgers indignats?

I finalment, li reiterem aquesta pregunta: l'aeroport del Prat, segons el seu criteri, pot tornar a estar deu hores segrestat d'aquesta manera impunement?

Les conclusions són, doncs, senyor delegat, senyores i senyors, senyor president, que constatem –i aquest serà un debat, òbviament, que haurem de fer en el seu moment, però que s'ha magnificat i s'ha catalitzat en aquest moment– la necessitat d'un nou model de gestió dels aeroports de Catalunya; també, evidentment, de més autogovern per al país, amb el nou Estatut, i més.

En segon lloc, s'ha evidenciat la mediocritat i la incompetència dels governs de Catalunya i d'Espanya, on ningú assumeix responsabilitats; 130.000 afectats, tot el país indignat, i no hi ha ningú que assumeixi responsabilitats polítiques?

Tercera, la feblesa del Partit Socialista a anteposar els interessos de Catalunya davant del PSOE.

Quarta, que l'acumulació de poder en unes úniques mans avui és nociva i dolenta per a Catalunya en gestions com la de la crisi de l'aeroport, però també en d'altres que tindrem ocasió de valorar en els propers dies: la immigració.

Cinquena, que vostè, senyor Rangel, i ho lamento personalment, però avui és el paradigma d'un estil de fer política que ha entrat en crisi, que no accepta autocrítica, que no assumeix responsabilitats, que no són capaços ni de controlar ni de gestionar i que anteposen els interessos del partit als del país i la societat a què serveixen.

I, finalment, i sé que és una reflexió dura, però creiem sincerament que vostè no està capacitat per exercitar les responsabilitats que ostenta i si no pren la decisió, nosaltres li demanem la seva dimissió.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'excel·lentíssim senyor Joan Rangel.

El delegat del Govern de l'Estat a Catalunya

Bé. Gràcies, president. Gràcies també als portaveus dels grups que han intervingut. Jo estic convençut que, tal com ha dit el portaveu socialista, avui plana aquí, doncs, el moment polític que estem vivint. I ho entenc perfectament; els asseguro que ho entenc perfectament.

Mirin, jo he vingut aquí a donar compte d'uns fets i d'unes decisions que es varen prendre, a explicar què va passar, a dir per què es van fer les coses d'una manera

i no d'una altra. Crec que ho he fet i extensament en la meua intervenció.

Els ho dic modestament, jo no he vingut aquí a fer el que van fer els ministres del Govern d'Espanya en el Congrés dels Diputats, a la Diputació Permanent, que és a sotmetre's a control parlamentari, perquè aquesta és la funció del legislatiu de l'Estat.

Jo sóc un delegat d'aquell Govern que va ser sotmès a control parlamentari on toca. I aquí he vingut amb molt de gust, i ho he dit de veritat, per poder explicar el que es va fer en viu i en directe aquí, davant de tots vostès, que representen el poble de Catalunya. Per tant, en última instància el meu goig era poder venir aquí a donar compte al poble de Catalunya de què va passar aquell dia, perquè se n'ha parlat molt, i crec que amb molt poc rigor, i per què es van prendre unes decisions i no unes altres.

I com va dir el ministre de l'Interior, és legítim pensar que qualsevol hipòtesi sobre un problema que se'n plantejava podia ser correcta, però finalment les decisions s'han de prendre en funció del resultat que pretens. I la que es va prendre..., amb tots els condicionants i amb tots els errors, lògicament, és que aquí ningú és infal·lible, i lògicament quan es posa en pràctica un seguit de decisions sempre hi poden haver errors, sempre. Vaja, no sé si algú de vostès s'ha pensat que és infal·lible; jo no m'ho he pensat, fa molts anys que estic prenent decisions i estic governant. I s'erra moltes vegades, per descomptat que s'erra. Fins i tot quan es té èxit després d'un procés, en el camí segurament ensopeguem moltes vegades. Jo, això, no m'ho he cregut mai, que som infal·libles. Jo sóc humà i em puc equivocar, evidentment que em puc equivocar, com tantes altres persones, com vostès mateixos –com vostès mateixos.

Mirin, jo vinc aquí a donar compte des d'una posició, que és la del Govern, i saben que quan un governa ha de prendre decisions, a vegades en un context complicat, difícil, i aquest no em negaran que no ho era. I es van prendre decisions. Vostès tots han estat governant, tots els grups aquí representats han estat governant, i saben perfectament què vol dir això. També entenc perfectament que els que estan ara a l'oposició s'ho miren des d'una altra perspectiva i vénen aquí a fer el seu discurs i a marcar la seva posició política. Ho repeteixo, en uns moments com els que estem vivint, això, lògicament, i ho entenc perfectament, no és cap crítica, s'accentua. Això ho entén qualsevol ciutadà.

Bé, jo havia vingut aquí amb un objectiu claríssim, que era explicar uns fets que es varen produir, per què es va actuar d'aquella manera, i crec que és el que he fet. Aquest era el motiu de la meua compareixença informativa.

Aquí han sortit altres temes, legítims –legítims–, i entenc perfectament que vostès s'ho plantegin, sé que s'ho han plantejat i sé que s'ho plantegen o s'ho poden plantejar els ciutadans. Però permetin-me dir-los que hi han altres fòrums, amb altres interlocutors, que han abordat, estan abordant i abordaran aquests temes.

Els recordo quina és la meua responsabilitat i les meves competències en funció de la Llei que regula les

competències del delegat del Govern. I competències executives o directives respecte a determinats temes no en té. Té una funció de representació política, representa el Govern davant, en aquest cas, de Catalunya i el seu Govern, la Generalitat de Catalunya; té una funció de coordinació de les polítiques del Govern amb les administracions catalanes, la de la Generalitat i les administracions locals, i té una funció directiva que en molts casos, en moltíssims casos, és merament de suggeriment, de millora de determinats serveis, però no en té la competència executiva, ni responsabilitats orgàniques o funcionals davant de determinats serveis, com per exemple els serveis aeroportuaris.

Dic això perquè no sembli que estic volent fugir d'estudi. Jo venia aquí a explicar una determinada qüestió i sé que aquesta qüestió pot suscitar altres temes que s'han suggerit aquí. Bé, doncs, els asseguro que traslladaré les seves inquietuds a on correspon. I espero també que vostès entendran que els fòrums i els interlocutors per debatre aquests temes no són avui aquí, en aquesta compareixença, sinó que estan a altres bandes. Jo crec que ho saben perfectament, i potser fins i tot era ociós que els ho recordés.

Dit això, crec que he contestat en bona mesura algunes de les qüestions que s'han plantejat per part de tots els grups, especialment la intervenció del senyor Boada, que, ho repeteixo, agraeixo moltíssim pel to que ha tingut i pel seu contingut. Crec que en bona mesura va donar resposta als seus requeriments, i també a requeriments del grup que hi ha en el Congrés dels Diputats i que ell coneix perfectament bé, la ministra de Foment. Però, en tot cas, si aquest tema ha de tornar a plantejar-se i a discutir-se, ho torno a repetir, hi han interlocutors per poder-lo discutir. Per tant, si la concessió a tres empreses podrà resoldre o no el conflicte, en aquests moments jo no li ho puc contestar, ni era el motiu de la compareixença. I entenc perfectament les seves inquietuds.

Els usuaris, quines actuacions? Bé, en bona mesura les ha explicat el portaveu socialista. Sap perfectament que per part del Govern s'han iniciat un seguit d'actuacions, des d'obrir canals d'informació fins a establir mecanismes perquè les persones perjudicades es puguin refer dels danys causats. I això també s'ha anat fent públic, i crec que es va posar de manifest la voluntat del Govern en la compareixença dels ministres. I després, decisions que s'han anat prenent posteriorment, i segurament més que se'n prendran, aniran en aquesta línia de resoldre tots aquells problemes i perjudicis de tot ordre que s'haurien pogut produir a les persones que, injustament –i això, jo ho he dit sempre–, van ser perjudicades en un moment especialment difícil, que és quan un se'n va de vacances i vol descansar, vol descansar durant uns quants dies.

I si seria bo o no el traspass de l'aeroport també, ho repeteixo, crec que s'ha de discutir en un altre fòrum. Ara també en la campanya electoral he vist que han ençetat aquest tema d'una forma decidida; bé, doncs, segurament serà una bona manera d'anar aclarint la posició de cadascú i veure finament què és el que acaba passant.

Pel que fa al senyor Piqué. Bé, senyor Piqué, jo sóc perfectament conscient del meu paper, i ja he explicat quines són les meves funcions. I prendre decisions també vol dir avalar la decisió d'un funcionari, d'un alt funcionari, d'un alt comandament de les forces i cossos de seguretat de l'Estat. A vegades s'ha fet així i a vegades no s'ha fet així, i normalment, quan no s'ha fet així, vostè sap quines conseqüències perverses acaba tenint l'assumpte.

Bé, doncs, jo vaig assumir –va ser una decisió política, la meva responsabilitat era aquesta– el que m'aconsellaven els que de veritat en saben, d'això. Jo respecto molt els professionals de les forces i cossos de seguretat de l'Estat. I vostè ho deu saber. Segurament, si li han parlat poc de mi, del poc que li deuen haver dit..., és que jo sóc molt respectuós amb els criteris professionals, i precisament el que intento és canalitzar-los, animar les persones que fan aquesta funció tan difícil, aprendre d'ells, però, quan toca, assumir les meves responsabilitats i prendre les decisions, claríssimament; la gent que em coneix ho sap perfectament.

Jo no sóc una persona que s'hagi caracteritzat per sortir molt als mitjans de comunicació; les meves predecessores eren una altra cosa. Jo les respecto, cadascú té el seu estil, escolti'm, no em vull ficar amb ningú, no entengui això com un retret a ningú; elles feien les coses d'una manera, i ja ho respecto, jo les faig d'una altra. Però això no vol dir que no sigui una manera d'actuar correcta; cadascú té el seu estil. Jo sóc una persona que intenta resoldre els problemes de la gent des de la discreció i la seriositat. Em diuen que sóc una persona molt seria. Els que ho diuen i em coneixen no m'ho diuen com una crítica, precisament.

Bé, cadascú és com és, senyor Piqué. Però jo en tot moment vaig ser al meu lloc de treball, on tocava, prenent decisions i parlant amb tothom que havia de parlar. No vaig defugir aquesta responsabilitat. I quan tocava trepitjar pistes durant la matinada era allà, amb la ministra; quan tocava prendre decisions i tenir contactes tant amb els responsables del meu Govern com amb els responsables de la Generalitat estava on tocava –on tocava. I els que hem hagut d'afrontar en alguna altra situació alguna emergència sabem que els responsables màxims han d'estar on toca: si hi ha un incendi no poden estar amb la mànega apagant el foc, han d'estar al lloc de comandament; cadascú ha d'estar on ha d'estar. I, per tant, jo estava on estava, fins a la matinada, si cal, i dormint molt poques hores, fins que va ser resolt el conflicte.

I diu si me'n vaig anar de vacances... Bé, li podria dir que això no és una qüestió que n'hagi de donar compte jo aquí. No, senyor Piqué; jo no me n'he anat de vacances. He estat molt pendent de tot el que ha anat passant i no me n'he anat de vacances, no he sortit de casa meva. I no només he actuat en aquest tema sinó en altres, tot i que hi havia una persona que estava en funcions de delegat del Govern. He tingut, precisament, aquest gest de responsabilitat, perquè, entre altres coses, no pogué ningú venir aquí a retreure'm que hagués pogut agafar-me uns dies i desconnectar una miqueta. No ho he fet, m'he quedat a casa. Sóc així, què vol fer-hi? Alguns som seriosos; som com som.

Per tant, ni m'he amagat ara, ni m'he amagat mai, i a tots els llocs que he tingut responsabilitat..., i pensi que n'he tingut durant moltíssims anys en el meu poble, un poble que, per cert, fa una altra opció política: a totes les altres eleccions de forma majoritària voten Convergència i Unió i a les municipals han fet que durant vint-i-un anys jo fos l'alcalde. Per tant, sé què vol dir respondre davant dels ciutadans i que et valorin –i que et valorin–; ho sé perfectament.

Col·laboració amb la Generalitat. Sí; vaig parlar amb més d'un conseller –amb més d'un conseller–: amb el conseller de Treball, amb el conseller de Política Territorial, amb la consellera d'Interior, amb algun altre directiu, alt càrrec de la Generalitat, a part de parlar, lògicament, amb els ministres que estaven implicats en el tema i els alts càrrecs de l'Administració que he citat. Crec que això ho he citat exhaustivament. I també he explicat quins eren, ja per contestar, i avançant-me, els motius de la conversa i com entenc aquesta pretesa controvèrsia que s'ha volgut explotar amb la consellera. Cadascú treu la punta a les coses com vol, però crec que en la meua intervenció inicial he explicat claríssimament què és el que es va fer, per què es va fer..., perquè fet d'una altra manera molt probablement hi haurien hagut mals majors, com es varen evitar, tot i lamentant el que va passar. És que a algú sembla que jo me n'hagi alegrat, del que va passar! Per descomptat que no.

I sabem on estan les causes –sabem on estan les causes–, quins són els responsables, i alguns ho han assumit públicament. Bé, doncs, espero que tothom en tregui la lliçó i no es torni a plantejar una controvèrsia en els mateixos termes que es va plantejar. I això pot ser el millor antídoto perquè tant l'aeroport del Prat com alguna altra instal·lació estratègica del nostre país no torni a passar per un tràngol com el que va passar, que no conec jo precedents que s'hagués donat encara mai en el nostre país en els termes en què es va produir. Per tant, crec que era totalment nou, el fenomen i de la manera que es va haver d'abordar.

I quant a les preguntes concretes, alguns de vostès ho han contestat. Crec que ha estat el senyor Ridaó que ha citat, textualment, les declaracions del ministre, dient quants efectius hi havia de la Guàrdia Civil, quants de la policia... Bé, això és un tema que s'ha debatut en el Congrés dels Diputats, que jo he intentat explicar aquí. Va dir, el ministre, que no van venir efectius de fora aquell dia i va ser la Guàrdia Civil amb els propis efectius que va actuar en el moment en què ho va creure convenient. I, a més, saben perfectament que qui gestiona els recursos és el responsable operatiu del servei; en aquest cas era el cap de la Comandància de la Guàrdia Civil, i ho va fer com ho sol fer: bé.

I quan s'ha parlat de si van venir de Saragossa... Va venir una unitat de Tarragona, a la tarda, perquè ja els he explicat que el dispositiu que es va muntar no es va acabar quan es va acabar el conflicte i van tornar els treballadors a reprendre la seva feina, sinó que va durar fins al dia 3. I, per tant, això implicava que vinguessin reforços, i ells els gestionen, dels seus comandaments i de la direcció de la Guàrdia Civil, de la manera que creuen oportuna, i si han de mobilitzar recursos d'altres

bandes ho fan. Però ho fan no precisament per aquell dia sinó que ho fan pels dies posteriors.

Aleshores, voler tornar a entrar en aquest tema és curiós perquè, per una banda, em diuen que sóc un funcionari, que explico les coses molt funcionalment i m'acaben preguntant coses de funcionari. Bé, doncs, això, el funcionari ho va decidir i ho va gestionar de la manera que té establert com ho ha de gestionar, eh?

Si hi va haver coordinació? Amb qui vaig parlar? Ho he repetit: amb els consellers que he citat; amb els membres del Govern, també ho he dit en la meua intervenció; amb l'alcalde de Barcelona, que també em va trucar interessant-se pel tema; amb l'alcalde accidental de Barcelona, que també va trucar interessant-se pel tema; amb responsables sindicals, que els vaig demanar que col·laboressin perquè allò s'acabés i em varen poder ja confessar en primera instància que estaven passant per un tràngol, que se'ls n'havia anat de les mans... És a dir, amb tothom que calia per intentar acabar d'una vegada per totes el conflicte; conflicte de fons que era el problema que s'havia generat entre els treballadors i l'empresa. Ja sé que es podrà opinar que té orígens més remots, però perdonin, jo aquí avui no hi puc entrar; no és que no hi vulgui entrar, és que no puc entrar-hi, per les raons que abans els he exposat.

Crec que amb això he contestat modestament els interrogants que se'ls han plantejat. I estic convençut que si vostès repassen tranquil·lament el contingut de la meua intervenció, veuran que en bona mesura ja d'antuvi estaven, en el seu contingut, contestats molts dels temes que vostès després verbalment han suggerit.

Per tant, els agraeixo novament el to de les seves intervencions, per molt crítiques que siguin. Això sempre ajuda; una bona oposició sempre ajuda a governar millor. I si l'oposició, doncs, actua en altres termes, també tots plegats ho podem entendre.

Gràcies.

El president

Senyor Boada, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Home!, senyor Rangel, ara sí que..., una certa decepció per part del nostre Grup Parlamentari, en no respondre a les quatre preguntes que jo els havia fet, que nosaltres els havíem fet, perquè ens semblava que era important, fora del soroll que ha volgut fer l'oposició, que és veritat això i que ja s'ha demostrat, no?, però que sí que hi ha una qüestió importantíssima, no?, que és què passa amb els ciutadans afectats. I vostè és delegat del Govern.

Jo ja sé quines competències..., a més a més les he revisat a la Llei abans de venir, perquè no m'equivoqués, no? Però el que no pot ser, senyor Rangel, és que vostè com a delegat del Govern central a Catalunya vingui a parlar només exclusivament del dia 28 de juliol, amb un relat dels fets molt ben explicat, sinó que també vostè ha de parlar, des del nostre punt de vista, de les causes i

les conseqüències. Perquè, és clar, sinó seria una simple descripció. Per fer una simple descripció..., a vegades els mitjans de comunicació també ho fan d'una manera molt clara i en alguns aspectes fins i tot ho han fet així d'aquesta manera, perquè bé, perquè tenen prou informació i que se'ls ha donat... No calia, no?

Jo crec que hauríem d'anar una mica més enllà, no? I, bàsicament, perquè no torni a passar. Jo crec que els ciutadans de Catalunya que vulguin escoltar avui això o que després a través dels mitjans de comunicació puguin rebre la informació que vostè ha donat..., no hem avançat.

La idea, des del nostre Grup Parlamentari –no, potser, d'altres– era que vostè ens vingués aquí..., per exemple, la pregunta que jo els feia. Escolti: «Però quines mesures concretes pensen portar a terme sobre el que fa referència a les indemnitzacions, perquè ja ha passat un mes?» Oh!, ho ha de dir al Congrés dels Diputats la ministra de Foment? Doncs no. Bé, sí, ho pot dir allà, però no ho va dir. Però, en tot cas, si vostè ve un mes després, per què no ens pot donar aquesta informació? No li ho diu la ministra de Foment? Vostè no podia dir: «Escolti, jo penso, com a delegat del Govern central a Catalunya, que és necessari que avui en el Parlament puguem donar una informació perquè els ciutadans d'aquest país vegin que el Govern central funciona i que porta a terme tot un seguit d'actuacions pel tema de l'equipatge i la indemnització.»? Bé, jo crec que fins i tot vostè hauria quedat més satisfet.

O el mateix que li dèiem en el tema del traspàs. Vostè diu: «No toca.» Home!, jo crec que sí que se n'hauria de parlar, no? I el senyor Piqué també ha dit que no. El que no toca, senyor Piqué, i algú altre que n'ha parlat, és parlar de la immigració i sobretot així de passada i d'aquesta manera. Això, per descomptat que no cal, aquí i avui; en qualsevol altra circumstància, evidentment, i amb profunditat, no?

Però vostè no ha comentat amb la ministra de Foment que potser seria millor gestionar l'aeroport del Prat i la resta d'aeroports de Catalunya si es traspassa la competència? Segur que vostè li ha comentat això. Jo estic convençut que vostè creu que seria millor. I vostè no ens pot dir si pensa això o no pensa això i de quina manera ho ha fet arribar, i de quina manera influeix, assessora i suggereix vostè la ministra de Foment, o algun altre membre del seu Govern?

Home!, això estaria bé, perquè així podria venir vostè i dir: «Doncs, miri, les actuacions que pensem portar a terme sobre el que fa referència a les damnificacions als usuaris són aquesta, aquesta i aquesta.» Estupend! «Pel que fa referència al traspàs, miri, nosaltres..., el Govern central, té plantejat aquest calendari, que no puc concretar amb les coses, perquè hi ha d'haver un debat parlamentari, però vull dir això, això i això.» Escolti, no sap vostè amb la satisfacció que sortiríem nosaltres d'aquí, i els ciutadans, i fins i tot vostè. Però, és clar, no n'ha contestat cap.

Jo no he volgut entrar en el relat dels fets. Però no me n'ha contestat cap. Perquè..., jo sempre prefereixo les causes i les conseqüències... I sobretot perquè això no torni a passar. Perquè vostè diu: «No sé què passarà

amb aquestes tres empreses...» És que..., què pot passar a l'aeroport del Prat amb tot aquest procés? Vostè ha d'estar..., ha de ser molt més previsor del que ha estat en aquests moments –i quan dic «vostè» m'estic referint al Govern central.

Perquè pot passar una cosa semblant. I els treballadors poden tenir, evidentment, una actuació dient: «Davant el que ens pot venir, doncs nosaltres també ens manifestem o fem una vaga legal o el que sigui», que pot provocar, també, un trastorn greu a l'aeroport del Prat.

Vostè, aquí, m'hauria agradat que hagués dit: «Doncs, miri, davant d'això, resulta que hem influït o hem pressionat o...» Alguna cosa més haurien de fer amb Iberia, que no pas això, perquè les coses vagin així..., o AENA, com a gestor de l'aeroport, eh?, com a propietari d'aquest aeroport. I d'aquesta manera, doncs, creiem nosaltres que amb aquesta negociació que acabarà no sé quan..., i que sabem que aquestes tres empreses faran la subrogació..., que ja m'explicarà com ho fan, eh?, si una que té vint treballadors ha de subrogar-ho tot, amb tot el que tenen els treballadors de terra, del servei de terra, d'Iberia..., subrogar-ho, aquestes empreses, no sé com ho faran! Fins i tot en les ofertes econòmiques que varen fer aquestes empreses no constava que haurien de subrogar-se. Vol dir que econòmicament això els significa un trasbals molt important. Com ho assumiran?

Tot això és preocupant, perquè hem passat el 28 de juliol, però si ens ve un altre no-sé-què...? És clar, m'entén? A nosaltres ens hauria agradat que ens hagués pogut dir aquestes qüestions, que no crec que siguin tan complicades, sinó que és bàsicament un diàleg –i acabo– que vostè té amb la ministra.

En tot cas, continuo pensant que des del Ministeri de Foment no s'han fet bé les coses, demostren encara una irresponsabilitat gravíssima sobre aquest tema. I esperem, doncs, que puguin rectificar al més aviat possible o, si no, les conseqüències polítiques seran negatives per al Govern central.

Gràcies, senyor president.

El president

El senyor Piqué, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president; d'una manera molt breu, per, d'alguna manera, també, parafrasejant el senyor Boada, no?, expressar la decepció del meu Grup Parlamentari i la meua personal, després de la claríssimament insuficient rèplica del senyor Rangel. Ens ha aclarit molt poques coses. Ha dedicat el 90 per cent de la seva intervenció a autoreivindicar-se. Jo ho entenc, des d'un punt de vista psicològic. Estic segur que vostè està passant un tràngol. Ho entenc també perquè potser tots aquests episodis li estan frustrant certes expectatives. Però vostè no ve aquí a explicar les seves bondats personals; vostè ve a aquí a explicar la gestió que va tenir el dia 28 i posteriors. I el que no pot ser és que en la rèplica vostè es dediqui a autoreivindicar-se, que és el que ha fet.

I, per tant, doncs, home... Sí que li agraeixo una cosa –perquè a mi m'havia fet la impressió que vostè creia el contrari, després de la primera intervenció, no?–: ha dit que no és infal·lible. Jo li ho agraeixo, que ho digui. Li agraeixo que ho digui perquè de la seva primera intervenció jo havia arribat a la conclusió que vostè es creia que és infal·lible. I, per tant, doncs, segur que va cometre errors, i a partir d'aquí, doncs, jo crec que seria molt més important assumir-los i actuar en conseqüència perquè les coses que van passar no tornessin a passar.

És veritat que les competències del delegat del Govern, doncs, en alguns casos, no són executives sobre determinats organismes estatals i sobre determinats departaments, però en una circumstància com aquesta, senyor Rangel, no era bo haver fet un gabinet de crisi? Tal qual, formal? I que estigués coordinant constantment totes les competències de l'Administració general de l'Estat, li corresponguin a vostè de manera executiva, directament executiva, o no? No tinc constància que això, doncs, s'hagués fet d'aquesta manera.

I després hi ha moltes coses que segueixen estan, doncs, sense resposta. Jo li he parlat de la notorietat, però no perquè li demanés que sortís als mitjans de comunicació a autoreivindicar-se com ha fet avui en aquesta cambra, no?, sinó perquè, de vegades, a través dels mitjans de comunicació es fan arribar les opinions públiques, les posicions i les decisions polítiques. I vostè aquell dia, ni tan sols aquell dia, ho va fer.

I això no és voler sortir als mitjans de comunicació per sortir i per buscar notorietat pública, sinó perquè els ciutadans tenien el dret –tenien el dret– de saber què s'estava fent des de l'Administració general de l'Estat, coordinada per vostè, per resoldre el problema. I els ciutadans estaven sense informació. I això no és un problema de notorietat només, sinó que és un problema de sensibilitat davant de l'opinió pública i de les angoixes dels ciutadans, que aquell dia en van passar, i moltes. Vostè també, però els ciutadans també. I vostè està al servei dels ciutadans i de l'interès general, i, per tant, ha de subordinar la seva comoditat personal a la comoditat o a resoldre les incomoditats dels ciutadans.

Diu que va estar on havia d'estar. Jo no ho dubto –no ho dubto–, però només va trepitjar pista quan va haver d'acompanyar la ministra. I home, jo no ho sé..., no sé què hauria fet, però tinc la impressió que qualsevol persona responsable hauria anat a l'aeroport abans i hauria abordat el tema molt més personalment.

I, a partir d'aquí, doncs, miri..., és veritat que jo no tinc cap dret a demanar-li si ha fet vacances ni on les ha fetes, no? Però, home, ja que ho ha dit: vostè sí que n'ha fet!, perdoni'm, el que passa és que les ha fet a casa, no ha viatjat, però les ha fet a casa. Hi havia un subdelegat en funcions! Diu: «Estava pendent del telèfon...» És clar, i si estàs en un altre lloc, també estàs pendent del telèfon, només faltaria. Vostè ha fet vacances; el que passa és que les ha fet a casa seva –com molts ciutadans, per cert. Per tant..., però bé, com que aquest és un tema, diguem-ne, que no té importància, el deixo aquí.

I després també uns últims comentaris. Ja ha respost..., hi ha coses que no han tingut resposta. Jo l'esperava, doncs, amb curiositat, no? Què va passar amb la consellera Tura? Encara no ho sabem. Li ho va oferir o no li ho va oferir? Ha tingut, vostè, dues ocasions per explicar-nos-ho i per clarificar-nos-ho. Seguim sense saber-ho.

Per què es va deixar entrar els treballadors del segon torn?

Finalment, el desallotjament va ser producte de l'actuació espontània dels ciutadans indignats, que va ser aprofitada per les forces policials o va ser una decisió basada en criteris professionals?

Tot això encara està en els llimbs. No sabem..., no sabem què és el que va succeir.

I una última consideració, i acabo, senyor president. Jo crec que vostès esperaven que avui els grups parlamentaris que durant la legislatura han estat a l'oposició..., ara no sabem quants n'hi ha a l'oposició, però segur que sabem que n'hi ha hagut dos que han estat a l'oposició des del començament, que són el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i nosaltres. Nosaltres només hem parlat... –i ho dic..., i parlo..., puc parlar en nom del Grup de Convergència i Unió, perquè crec que ho compartim–, només hem parlat del caos de l'aeroport del Prat. No ens hem referit a res més.

Jo, per no citar, fixi's, no he citat ni el ministre Montilla, futur candidat, o ja candidat, millor dit, però encara ministre. Aquí els únics que han parlat de l'1 de novembre i han començat a atacar els arguments de l'oposició sobre altres temes han estat els representants del Grup socialista. Vostès han electoralitzat el debat d'avui d'una manera extraordinària. Començant per vostè, amb l'entrevista que avui ofereix *El Periódico*. Perquè diu: «No, la meua compareixença no es deu tant al 28 de juliol sinó a l'1 de novembre.»

Doncs, miri, ni n'hem parlat, de l'1 de novembre; ni n'hem parlat. Això és el que segurament vostès haurien volgut que féssim per dir-nos que estàvem aquí fent electoralisme. Només hem parlat dels problemes que hi va haver a l'aeroport, dels problemes...

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

...dels ciutadans i de la manera en què es van gestionar.

En qualsevol cas, acabo, senyor president, manifestant la meua tranquil·litat com a ciutadà de Barcelona a l'hora de saber que l'alcalde Clos es va dignar a interessar-se per la situació.

Gràcies.

El president

L'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira té la paraula en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Parlo en nom d'Esquerra Republicana, que és una força política que està en aquests moments a l'oposició. Jo sóc de lletres però crec que en aquests moments és més fàcil de saber quants grups hi ha a l'oposició a Catalunya que no pas, tenint en compte tal com ha anat l'afer del Prat, quants grups hi ha al Govern de Catalunya.

Compartim amb vostè, senyor delegat del Govern, el goig de la seva presència avui aquí. És un goig mutu. Ens demanem, però, si vostè ha vingut..., més enllà de perquè hi ha un marc legal que el fa venir, si ha vingut o hauria o havia previst de venir amb una predisposició, tenint en compte que ens ha semblat, o m'ha semblat, particularment, que al llarg de la seva intervenció era una intervenció..., que venia vostè aquí a parlar més amb un to d'aquell que va a informar a una mena d'assemblea legislativa de vés a saber quina mena de comunitat autònoma, que no pas d'algú que, d'acord amb una llei orgànica de l'Estat, per tant el marc legal vigent avui a Catalunya, va a un parlament a ser també controlat per la diversitat de grups parlamentaris que hi ha justament aquí en aquesta cambra.

Vostè té un rètol aquí davant que diu que és delegat del Govern de l'Estat a Catalunya. Si el rètol ho diu, no el desmentirem pas. La Generalitat és també Estat, i, per tant, ens agradaria que..., o ens hauria agradat que en el to de la seva intervenció hi hagués hagut més aquesta voluntat de fer expressiva la validesa d'un nou marc legal en el qual vostè no ve aquí a fer una condescendència, que des de Madrid permeten «va, tenint en contra, que a més a més els coneixes gairebé tots...» que hi pugui anar, sinó que realment vostè ve aquí, en funció d'un marc legal, a la màxima institució democràtica de Catalunya, que és el Parlament de Catalunya.

No entrarem a discutir qui estava de vacances i qui no hi estava. Jo sí que li puc dir que jo em vaig quedar sense vacances pel conflicte del Prat, i la meua filla, sense maleta –encara la busca– justament pel conflicte del Prat.

Farem aquí una expressió pública de sensacions. I n'hi ha una que crec que és bastant clara i és bastant evident. Hi hagi gent més experta o no tant en tècniques de seguretat, que segurament no és el cas dels que som en aquesta banda de la sala, tothom té el convenciment més absolut que això a Madrid no hauria passat; que això a Madrid no haurien deixat que hagués passat. D'entrada, perquè no deixa de ser sorprenent que la mateixa empresa que pugna per tenir els serveis de terra tant a Madrid com aquí, doncs, en el cas concret d'Iberia, no és tampoc a Madrid la que té la primera posició ni la que fa l'oferta millor, però en canvi sí que se'n surt, i, per tant, d'alguna manera evident, s'evita absolutament qualsevol possibilitat de conflicte polític i menys encara en unes dates, a finals de juliol, que resulta que és un dels dies de l'any, una de les èpoques de l'any, en què hi ha màxima concentració en l'ús de l'aeroport. Amb això ja, evidentment, amb aquesta decisió política d'evitar problemes, queda ja la terminal 4 de Madrid com un autèntic monopoli en mans d'una companyia concreta. Tenim el convenciment que el Govern espa-

nyol a Madrid no hauria tolerat allò que sí que es va tolerar aquí.

Vostè ha parlat de criteris de coordinació que van existir..., un dels punts a què vostè feia referència, criteris de coordinació... No és aquesta tampoc la sensació que va tenir el conjunt de la ciutadania catalana. Menys encara de coordinació amb el Govern de la Generalitat. Aquí van arribar a comparèixer fins a cinc consellers, alguns dels quals, en un moment inicial, no acabàvem de saber ben bé què és el que hi feien, aquí, més enllà de compartir amb nosaltres el goig d'estar presents en la primera institució democràtica del país.

No entrarem tampoc a discutir de si va arribar a parlar vostè o no amb la consellera Tura –ens ha dit que sí–, ni de si li va oferir Mossos o no, perquè ja hem vist que tampoc les precisions no són gaires. Però deixi'm que li digui que hi ha una cosa que a mi particularment m'ha sorprès, deixant clar que no sóc expert en temes de seguretat. És veritat que el cos de seguretat que finalment va intervenir a la pista –a criteri de molta gent, amb un cert retard– eren exactament els grups rurals de seguretat? És cert, això, que, en comptes dels cossos antiavalots, qui va intervenir a la pista van ser els grups rurals de seguretat?

Si és així, m'esgarrifó de pensar en quines condicions deu actuar, per exemple, el servei de salvament marítim de la Guàrdia Civil (*rialles*), que, potser seria..., i li ho dic de bon rotllo i per fer una mica de distensió en aquesta sessió, tenint en compte una altra de les seves especialitats professionals –crec que vostè és capità de la marina mercant–, potser hauria estat més encertat aquest grup. En tot cas, com és que va actuar aquest grup i no un altre? Ho dic des del desconeixement professional de l'especialització de cada cos, que no sembla ben bé clar que aquest sigui d'entrada el més encertat.

No deixa de ser sorprenent que faci més efecte, davant dels treballadors que estan a l'interior de la pista, l'arribada d'un grup de passatgers i...

El president

Senyor Carod...

El Sr. Carod-Rovira

...d'un grup de passatgers –aniré acabant–, i perdoni la rotunditat lèxica, emprenyats, que d'uns centenars de professionals de la seguretat, uniformats i dotats dels instruments de dissuasió i coerció habituals en un estat de dret.

M'ha sorprès també que en un moment determinat digués que s'assumia aquí... –un detall concret, eh?–, però quan deia: «I vam fer possible el realliment d'entrepans i d'aigua dintre l'aeroport.» Això també ens ho va dir la consellera de Salut. No és que..., confio que no paguessin el doble, però això qui ho va decidir? És a dir, finalment, qui es va fer càrrec d'aquests punts concrets...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

...perquè..., què és el que justifica la presència d'uns o altres?

En definitiva, no hem sabut ni sabem si van prendre mesures per prevenir el que va passar, si en prendran en el futur; com és que no es va impedir l'entrada d'usuaris a la pista; com és que no es va aturar la possibilitat que el segon torn també s'afegís exactament al mateix tema, i, finalment, res..., m'agradaria simplement que..., reconeixent-li que en la segona intervenció sí que ha introduït alguns elements d'autocrítica, que celebrem, perquè, com deia el poeta Maragall, «home só i és humana ma natura», no hi ha ningú que no s'equivoqui mai.

En tot cas, des d'Esquerra Republicana, desitjant que en el futur això no passés més, desitjant que hi hagi per part del Govern aquesta anticipació com a bestreta d'eventuals indemnitzacions, si vostè pot confirmar que això serà així, i si és que hi ha terminis concrets i mesures ja determinades per fer això, no parlarem de coses en les quals altres grups han estat especialitzats, durant dècades, que és a fer una mena de camp qui pugui, barra lliure permanent de sollicitud de dimissions. Això, en determinats casos, com que sabem que no es produirà, és ara i tant aigua en un cistell, entre altres coses perquè ara i tant aquí l'únic que ha dimitit sóc jo.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el senyor Joan Ferran, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president; amb molta brevetat, però miri, si més no, expressar com una sensació i després donar un parell de xifres. Miri, a nosaltres no ens agrada excessivament, perquè creiem que comporta i que ens porta a situacions no desitjades, comparar els conflictes del Prat amb l'aeroport de Barajas, etcètera. Perquè s'inicia una dinàmica que ens porta a situacions com, per exemple, una que veia ahir per televisió, en la qual ens deien que allí es quedaven sis mil immigrants procedents de més avall del Sàhara, subsaharians, i aquí ens en quedaven sis-cents. Comparatives d'aquest tipus, realment crec que no són desitjables dins del món de la política, i més en una situació i tractant de temes que són tan delicats com aquest, el de la immigració, però també el de la seguretat i aquestes qüestions dels aeroports.

Per tant, jo defugiria tot aquest tipus de debat i entraria més aviat en allò que volem per al nostre aeroport, i no aquestes comparatives, que acaben sent odioses i acaben aixecant situacions d'incomprensió entre els pobles d'Espanya.

I després m'agradaria, sí, fer cita d'un tema, d'un tema que..., aquí no n'hem parlat, però, escolti, sembla com si aquest tema del Prat l'haguéssim descobert ara, de cop i volta. L'altre dia hi havia un important rotatiu d'aquesta ciutat que feia un llarg article, que posava «Territorio comanche», i feia una relació de xifres, de dies, de dates en les quals hi havia hagut conflictes al Prat. I els el resumiré ràpidament.

11 d'abril del 2001 –del 2001; recordin qui governava, eh?, quina era la parella de ball en aquell moment, no la d'ahir del senyor Mas amb aquella pubilla, no, no, la parella de ball en aquell moment era el Partit Popular i Convergència i Unió–, 11 d'abril del 2001, operació sortida de Setmana Santa: un desastre a l'aeroport. Neteja, lavabos trencats, sense serveis mínims, etcètera; tot l'aeroport ple de porqueria, etcètera. Ah, no, llavors no hi havia problemes d'imatge per al país; en aquell moment no hi havia problemes d'imatge per al país.

17 de maig del 2001: escombraries, talls de trànsit, aldarulls a l'aeroport. Tampoc hi havia problemes per al país en aquell moment.

1-5 de juny del 2001, inici de l'estiu: un altre cop lavabos trencats, quantitat de paperets escampats per tot l'aeroport.

19 de febrer del 2002: el sindicat de policies, vaga de controls; gent que perd els vols, etcètera. No hi havia conflicte al Prat.

2 d'abril del 2002: demores de més de quatre hores, equipatges que es perden, molts equipatges que es perden; tancament de gent, segrestada dins de l'avió, això que han dit que han segrestat la gent dins de l'avió. 2 d'abril del 2002. No se'ls amaga qui governava, eh? I tothom callat, aquí i a Madrid, a tot arreu, ningú deia res.

16 de desembre del 2003: nou conflicte de les escombraries i de la neteja.

De què estem parlant? Que ha aparegut en el mapa, el Prat, ara? «Territorio comanche» deia un diari d'aquesta ciutat, i és que era «territorio comanche». Hi ha una situació de conflicte laboral enquistada en aquest tipus d'aeroport, i no fem cap comparativa amb Madrid: hi és i s'ha de resoldre, i ho resoldrem discutint políticament quan parlem de la futura gestió de l'aeroport.

I acabo, senyor president. Simplement dir dues qüestions. Primera, a vostè no se li escaparà, senyor Rangel, que avui això ha estat el primer *round* d'un combat preelectoral, o electoral ja. El nivell argumental, ja ha vist quin és. Un assaig, un assaig de front de dretes. Fixi's vostè l'assaig de front de dretes que han fet el senyor Mas, o el senyor Puig en nom del senyor Mas, i el senyor Piqué, que han coincidit en tres coses: criticar el Govern central, criticar el Govern de Catalunya i demanar la dimissió del senyor Rangel. Assaig realment orquestrat de tres mesures que, realment, són les mateixes.

I acabo, ara sí. El meu Grup té l'esperança que això sigui el darrer capítol d'aquesta escenificació penosa sobre la instrumentalització d'un patir que ha tingut la gent en el tema del Prat, i que d'ara endavant es portin a terme les solucions, s'indemnitzi les persones que van patir, se'ls demani disculpes, pel bé del país, pel bé de Catalunya i perquè hi hagi menys comèdia a la política catalana.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor delegat del Govern, deixi'm dir que, després d'escoltar molt atentament la seva primera intervenció i la seva si se'n pot dir rèplica i concreció de les preguntes formulades –concreció que, per altra banda, ha brillat per la seva absència en molts casos–, jo voldria dir-li, no amb un to agre, que és el que utilitzen altres portaveus, sinó amb un to, diguem-ne, constructiu, que crec que s'ha equivocat.

Jo crec que vostè avui tenia una oportunitat per comparèixer aquí, i, no només respecte al to sinó respecte al contingut, fer-ho d'una manera molt diferent. Crec sincerament que l'ha pifiada, en termes colloquials. L'ha pifiada perquè ha barrejat aquesta compareixença amb el moment polític. No només vostè, però vostè també. I, és clar, això que quan passen coses com aquestes és culpa de l'oposició, que intenta guanyar un determinat terreny, perquè hi han unes eleccions l'1 de novembre, que el culpable són les eleccions, que si no tot això no hauria passat, que no estaríem aquí, això, no val.

Perquè, la pregunta, jo, aleshores, o l'observació, perquè suposo que vostè ja no contestarà, la hi plantejo al revés. Ara resulta que, perquè hi ha eleccions l'1 de novembre, no es pot parlar d'això? Això és el que estem dient al país? Com que hi ha eleccions l'1 de novembre... –per cert, unes eleccions provocades anticipadament per un govern que ha fracassat–, resulta que, com que hi ha eleccions, no es pot parlar del caos més important que hi ha hagut en un aeroport espanyol durant els últims vint-i-cinc anys; resulta, en aquest cas, a l'aeroport del Prat.

És això el que ens estan dient vostès? Que no en podem parlar perquè l'1 de novembre hi ha eleccions? És a dir, aquestes 130.000 persones que es van veure gravíssimament afectades no tenen dret que se'n parli perquè hi ha eleccions l'1 de novembre? Ara resulta que les eleccions, en lloc de ser una plataforma que facilita el debat polític, que suposo que és el que passa en democràcia, són una espècie de topall que funciona de tal manera que resulta que, com que hi ha eleccions, no podem parlar dels temes del país. Perquè aleshores, evidentment, la culpa és de les eleccions. I de l'oposició.

No, no; escolti'm, la culpa és d'una actuació salvatge, impròpia, d'una sèrie de treballadors –li dono totalment la raó–, i de la seva..., no de la seva personal o particular, de la seva incompetència com a govern. Aquí està la culpa i no en un altre lloc; ni en les eleccions ni en l'oposició.

Per cert, parlant de responsabilitats, de dimissions, etcètera, escolti, aquí no hi ha una oposició i un govern que estan enfrontats en aquest moment, eh? Aquí hi han quatre grups, en aquest Parlament, que estan d'acord que això s'ha fet malament, per diferents raons, i que estan d'acord a demanar responsabilitats polítiques, perquè així s'ha expressat a Madrid, al Congrés dels Diputats, respecte al Govern central, i hi ha un sol grup i un sol partit, que és el Partit Socialista, que vostès representen, que està sol. Vostès estan completament sols! Per tant, això que és l'oposició clàssica contra el govern de torn, no és veritat, no. Vostès estan sols com a govern i

com a Partit Socialista. I davant de vostès n'hi ha quatre, que per diferents motius o per diferents raons els estan dient que tot això vostès ho han fet molt malament. Quatre contra un. Sols completament, el Partit Socialista.

Tercer. Crec que vostè no ha contestat les preguntes que se li han fet. I algunes les podia contestar. Potser n'hi ha algunes que no, li ho admeto, però n'hi ha algunes que sí, senyor Rangel. Perquè, escolti'm, quan el nostre portaveu, el senyor Felip Puig, li demana si el dijous 27 a la tarda vostès sabien que ja s'estaven aparant les maletes i que no embarcaven, que li podem portar testimonis de tot això, vostè, com a delegat del Govern central a Catalunya, no ho sabia? El director de l'aeroport a vostè no el va informar que estava passant una cosa greu a l'aeroport al Prat? No el divendres 28, no, el dijous 27 a la tarda! Hi havia gent que embarcava als avions, que se'ls facturava l'equipatge i que l'equipatge es quedava a terra. Això estava passant el 27 a la tarda! I vostè no ho sabia? Si ho sabia, malament, perquè haurien d'haver actuat d'una altra manera, preventiva. I si no ho sabia, pitjor, perquè, escolti, aleshores vol dir que la coordinació aquesta famosa que vostès exhibeixen no funciona per cap costat, no?

I tampoc ha contestat una pregunta elemental, que no competeix ni al ministre de l'Interior, ni al de Turisme, ni a ningú més; que competeix a vostè i a la consellera d'Interior. Aquí, en aquesta mateixa sala, la consellera d'Interior, la senyora Tura, ens va dir que li havia ofert els Mossos d'Esquadra. I vostè, quatre o cinc dies després, en una entrevista en aquest cas en *El País* diu textualment que si li haguessin ofert els Mossos d'Esquadra potser haurien valorat si els haurien necessitat o no.

Vostè creu –i això suposo que no té res a veure amb les eleccions, no?, ni amb l'oposició– que és normal que haguem d'assistir a una mentida d'algú en un tema d'aquesta magnitud? Perquè, escolti'm, o menteix vostè –jo vull pensar que no– o menteix la consellera Tura –i també vull pensar que no. Però algú menteix. I això és especialment greu.

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

L'última cosa que volia dir és que, miri, la principal lliçó que en traiem és la següent, senyor Rangel. Vostè ha intentat justificar-se i justificar i cobrir les espatlles dels seus a base de construir una justificació sobre un relat de fets que van succeir. Les coses van anar d'una manera i vostès ara justifiquen la seva actuació en funció de com van anar les coses.

Però fixi's la conclusió que en traiem, d'això, eh? El que vostès ens estan dient, tal com van actuar, és que l'aeroport del Prat, un aeroport internacional, un dels aeroports més importants en aquest moment de la Unió Europea, està en mans d'uns quants treballadors de *handling* d'Iberia. Vostè ens està dient això.

És a dir, a partir d'ara amb quina tranquil·litat els ciutadans d'aquest país i de fora d'aquest país utilitzen l'ae-

report del Prat? Perquè si resulta que uns quants treballadors del *handling* d'Iberia poden segrestar, paraitzar tot un aeroport com el del Prat, sense que s'hi pugui fer res durant deu hores..., què vol dir això, senyor Rangel? Qui mana en aquest aeroport? Qui garanteix la seguretat d'aquest aeroport? Qui garanteix l'eficàcia d'aquest aeroport? Qui protegeix la gent? Qui protegeix la seguretat de les persones? Qui protegeix els béns? Uns quants treballadors exaltats del *handling* d'Iberia?

Tot el seu gran argument, «si ho haguéssim fet diferent hauria estat pitjor», s'enfonsa, senyor Rangel, perquè la conclusió d'aquest relat que vostè ens ha fet és aquesta altra: resulta que aquí ningú hi pot fer res, perquè és perillós fer-hi alguna cosa, i aquest aeroport està en mans d'uns quants treballadors, que estan defensant, o no, els seus drets, que se suposa que sí, però que són, en últim terme, els responsables últims del funcionament d'un aeroport.

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

Si aquesta... –acabo, senyor president–, si aquesta és la conclusió, senyor Rangel, facin-s'ho mirar.

El president

Senyor Rangel...

El delegat del Govern de l'Estat a Catalunya

President, agrair novament la possibilitat de comparèixer. Per mi ha estat molt agradable. A més a més m'ha permès conèixer en viu i en directe l'opinió, que fins ara havia llegit a la premsa, dels portaveus parlamentaris.

Vostè sap que des del primer moment jo he tingut predisposició a venir a aquesta cambra. I, per tant, agraeixo novament aquesta oportunitat.

El president

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts d'una del migdia i vuit minuts.

